

Aylık
İşçi Gazetesi
Mayıs - 2017
Sayı: 23
Fiyatı: 2 TL

İşbaşı

**Başkaldır
Ücretli
Köleliğe
Son Ver!**

Yaşasın 1 Mayıs Yaşasın Sosyalizm!

Referandum; Sonuçlar, Olanaklar

Anayasa referandumunda oligarşik diktatörlük; devletin baskısı, yalan, dolan ve hileyle yurttaşların yarısının oyuyla anayasal bir kılıfa büründürülerek onaylandı. Referandum öncesinde ve sırasında yaşananlar, hayırcılara karşı yürütülen baskılar, tutuklamalar, sandık hileleri, referandumdan çıkan “evet”in ve sonuçlarının hiçbir biçimde meşru kabul edilemeyeceğini açık bir biçimde ortaya koymuştur. Ancak burjuvazi için önemli olan meşruiyet değil, sonuçtur. Ve bu sonuç baskı ve hile ile elde edilmiş-

devamı 3. sayfada

1 Mayıs bu yıl da bekleneni vermedi. Sınıf siyasetine ilgi duyan herkes, işçiler, sosyalistler, komünistler 1 Mayıs'ın beklenilen nitelik ve yığınsallıkta olmadığından şikayetçi. En başta 1 Mayıs'ın çağırıcısı sendikalar, temsil ettikleri işçilerin yüzde birini bile 1 Mayıs'a katamadı. Temsil ettikleri işçilerin yüzde birini bile 1 Mayıs'a taşıyama-

yan sendikaların bundan böyle 1 Mayıs'ın çağırıcısı olma konuları sorgulanmalıdır.

Referandum sürecinde denk düşmesi 1 Mayıs çalışmalarını aksatmış olsa da, Hayır kampanyasının katılımı artıracağı beklentisi yarattı; ancak ne yazık ki bu gerçekleşmedi. Şüphesiz bunun, yürütülen Hayır kampanyasının içeriği ile ilişkisi var. Hayır sloga-

nı etrafında yürütülen kampanya, bir nitelik biriktiremediğinden, bir yığınsallığa da dönüşmedi.

1 Mayısın nitelsiz ve yığınsal olmamasının nedenlerini burjuvazinin saldırıları ve devlet töreniyle açıklamak kolaycı bir yaklaşımdır. Elbette devle terörü Mayıs'ın yığınsal olmamasında bir etkindir.

Ancak 1 Mayıs'ın nitelikli

ve yığınsal olmamasının asıl nedeni, sınıf içinde örgütlü, sınıfı ve emekçi yığınları etkileyip yönlendirecek sınıfın politik örgütlenmesinin olmayışındır; işçi hareketi ile komünist hareketi arasındaki bağların zayıflığı ve hatta hiç olmamasıdır. Bu sağlanmadığı müddetçe 1 Mayıs her yıl aynı değerlendirmelerin konusu olmaya devam edecektir.

Zor Bir Dönemeç

Burjuvazi ekonomik ve siyasi kriz içinde yönetmekte zorlanıyor. İşçi sınıfı, Kürt halkı, emekçiler mevcut durumdan çıkış yolunu bulmakta zorlanıyor.

devamı 2. sayfada

Yönetememe Krizi Derinleşiyor!

Burjuvazi için krizin “teğet geçtiği” yıllar artık çok geride kaldı. Kapitalizmin 2008 krizinden bu yana geçen on yıl içerisinde burjuvazinin krizi yüksek faiz, kara para ve petro dolarlar

devamı 2. sayfada

1.sayfadan devam

Zor Bir Dönemeç

Burjuvazi ekonomik ve siyasi kriz içinde yönetmekte zorlanıyor. İşçi sınıfı, Kürt halkı, emekçiler mevcut durumdan çıkış yolunu bulmakta zorlanıyor. Burjuvazi terör ve hileyle referandumdan Evet'i çıkarsa da, bu onun yönetememe krizini büyütürken, manevra kabiliyetini de sınırlandırdı.

Burjuvazi, devlet, yönetme zorluğu içerisinde, terör ve hileyle yönetimini sürdürme olanağını elde ederken, parlamentonun, seçimlerin, geniş kitleler üzerindeki büyüleyici etkisi ve meşruiyetini de önemli ölçüde yok etti. Komünistler yıllardır parlamentonun kitleleri aldatmanın, alıklaştırmmanın, haklarını gasp etmenin bir aracı olduğunu usanmadan söyleyip durdular. Şimdi burjuvazi komünistlerin haklılığını kendi eliyle ispatlıyor

Burjuvazinin yönetim biçimi (oligarşik diktatörlük) gibi, yönetim araçları da (devlet terörü) tekleşti. Artık kitleleri parlamentarizmle, sandıkla, kırıntılarla avutma, etkisizleştirme dönemi geride kaldı. Şimdi gündemde olan zamlar, vergiler, işten atılmalar, tutuklamalar ve işkenceler ile gelen çıplak devlet terörüdür. Referandumun ardından uzatılan olağanüstü hal, çıkartılan kanun hükmünde kararnameler ve atanan saldırılar bunun en bariz kanıtıdır. Ekonomide, iç ve dış politikada tıkanan burjuvazinin, tıkanıklığını açma aracı ekonomik, ideolojik ve fiziki devletler terörüdür.

Devletin yumuşak karnını, bin bir türlü yöntemle, katliamlarla, yakıp yıkmakla, tutuklama ve işkencelerle durduramadığı, tasfiye edemediği Kürt siyasal hareketi ve işçi sınıfından gelebilecek potansiyel tehdit oluşturuyor. Dün de böyleydi, bugün de. Ancak bugün bu biri fiili, diğeri potansiyel olan bu iki düşman yönetemez duruma düşen burjuvazi için çok daha büyük bir tehlike işaret ediyor. O yüzden bu iki düşmana karşı saldırılarını ara vermeden sürdürüyor.

Burjuvazi dış politikada ABD ile Rusya arasındaki gerilimde

bir ping pong topu gibi bir o yana, bir bu yana gidip gelirken, bu iki emperyalist gücün çatışma ortamında yakaladığı her fırsatı Kürt halkına karşı bir saldırıya dönüştürüyor. ABD'nin, kimyasal gaz kullanımını bahane ederek Suriye'yi bombalamasından yararlanarak bir yandan İdlib'deki muhaliflere desteğini artırırken, öte yandan bu fırsatı değerlendirerek, Rojova ve Şengal'i bombaladı. Şimdi ise Rusya ve ABD ile pazarlığa oturuyor. Rusya ile olan pazarlık İdlib'deki muhaliflerin kontrolü, ABD ile pazarlık ise Zarraf ve Halk Bankası müdürünün tutuklanması üzerinden yürütülüyor. Zarraf ile olan ilişkisinin açığa çıkmaması için, Erdoğan'ın ABD Başkanının temsilcisi Giulian'i ile, gizliliği sır olmaktan çıkmış bu pazarlığının perde arkasını Kuzey Suriye'deki gelişmelerin oluşturduğu ise bir sır değil.

Türk devleti gelişen tepkiler karşısında saldırılarını durdurup geri adım atsa da, bu tür fırsatları Kürt halkına karşı katliamları yürütmek amacıyla kullanmaktan geri durmayacaktır.

Önümüzdeki dönem, işçi sınıfı mücadelesi açısından da zor bir dönem olacaktır. Kıdem tazminatının ortadan kaldırılması girişimi ve yaklaşan büyük metal toplu sözleşme dönemi 2017 yılının hareketli geçeceğini gösteriyor. Bu iki alanda işçi sınıfı büyük bir sınavla karşı karşıyadır.

Güçlerinin geriliği, dağınıklığı ve sendikaların devletle olan girift ilişkilerine rağmen, işçi sınıfı, sınıf refleksiyle, dayanışma ruhuyla bu mücadeleden başarıyla çıkmalıdır, çıkabilir. Bu başarı, toplumdaki tıkanıklığın önünü açacak, sınıf mücadelesinin inişli çıkışlı halini ortadan kaldıracak ve ona yeni bir ivme kazandıracaktır.

Komünistlerin görevi, toplumsal bir değişimin başlangıcı olabilecek olan bu mücadeleye her türlü desteği vermek, işçi sınıfıyla Komünist Hareketin birliğini sağlamak üzere pratiğe müdahale etmektir.

Yönetememe Krizi Derinleşiyor!

1.sayfadan devam

Burjuvazi için krizin “teğet geçtiği” yıllar artık çok geride kaldı. Kapitalizmin 2008 krizinden bu yana geçen on yıl içerisinde burjuvazinin krizi yüksek faiz, kara para ve petro dolarlarla kısmen de olsa hafifletebildi. Bu süreçte özellikle Suudi Arabistan, Katar ve Körfez ülkelerinden Sünni İslam'ın savunuculuğunu üstlenme karşılığında önemli mali destekler sağlandı.

Bugün konjonktür, ekonomik ve siyasal olarak Türkiye'nin aleyhine önemli ölçüde değişti. Ekonomik kriz derinleşti, dışarıdan akan dolarların musluğu kısıldı. Türkiye, izlediği politikayla bölgede ve dünyada önemli ölçüde yalıtıldı. Bu gelişmelerin siyasete yansımaları baskı ve terörün öne çıkması oldu. Temmuz darbesiyle birlikte gericileşme, sistemin ana eğilimi oldu. Referandum bu eğilimi daha da kolaylaştırdı. Referandumda burjuvazi hile ile Evet'i elde etti, ancak kitlelerin parlamentarizme olan inancını da önemli ölçüde sarstı. Artık bugün, burjuvazinin, devletin iktidarını sürdürmede baskı ve terör dışında bir aracı kalmadı.

Sandıktan çıkartılan %51'lik evet, iktidara soğuk düş etkisi yarattı. Referandum sonrası sokak eylemliliklerinin hızlı bir ivmeyle artması ve bu enerjinin 1 Mayıs'a taşınması ihtimali iktidarı epeyce korkuttu.

Sandıktan evet çıktı, fakat bunun kitleler nezdinde bir meşruluğu olmadı. 16 Nisan'ın hemen ardından sokaklar on binlerce insan tarafından dolduruldu. “Hayır, daha bitmedi!” diyenler sokakları haftalarca terk etmediler.

Yaşanan ekonomik ve siyasal krizle birlikte yönetme zorluğu içine giren iktidar, ilk elden sokaklara öncülük eden devrimcilere saldırmaya başladı. Şafak operasyonlarıyla, ihbarlarla, fişlemeyle, bu süreçte aktif olan, kitlelere öncülük eden devrimciler doğrudan hedef haline getirildi. Onlarca sosyalist, demokrat gözaltına alındı, tutuklandı. Bu tavır sermaye devletinin krizlere karşı çözüm noktasındaki standart refleksidir. Bugün de bu tavır değişmedi.

Sokaktaki enerji, referandu-

mun iptal edilmesi gibi siyaseten geri taleplerle sönmüldü. Elbette burada CHP'nin rolünü atlamak gerek. Canhıraş sokağın ve kitlelerin enerjisini yok etmek için mücadele eden CHP bu konuda epey başarılı da oldu. Sokağın alternatif olmadığı, sonuçların meşru olduğu, fakat yine de yaşananların kınandığı (!) belirtildi. Sonra CHP kendi muhalefet biçiminde yol almaya devam etti.

Bu esnada Hayır'ın sesini referandumdan sonra da sürdürmeye çalışan onlarca insan tutuklandı. Baskılar tutuklama ile de bitmiyor. Tutuklanan birçok muhalif cezaevlerinde insanlık dışı muamelelerle karşılaşılıyor. Kitap verilmiyor, yer yatağında yatırılıyor, IŞİD'lilerle aynı hücreye konmakla tehdit ediliyorlar.

Fiili olarak müdahale edilemeyen alanlarda da baskı hız kesmiyor. Birçok sosyal medya kullanıcısının hesaplarına “cumhurbaşkanına hakaret” gibi sudan sebeplerle erişim engelleniyor.

Muhasebesini yaptığımız olaylar sadece referandum ve ardından gelişen eylemliliğin yattıkları. Bir de oldukça uzun zamandır sistematik olarak saldırıyla karşılaşan alanlar var ki cezaevleri bunun en önemli kısmını oluşturuyor.

Siyasi tutsaklara dışarıdan yayın, kitap ulaştırmak engelleniyor. Yazılan mektuplar sansürleniyor. Açık görüşler azaltılıyor. Sürekli yeni düzenlemelerle hapishanelerdeki politik tutsakların yaşamları işkenceye çevriliyor.

Önümüzdeki süreç, daha evvel bu sayfalarda sıkça bahsettiğimiz gibi devletin saldırılarının artacağı bir dönem olacak. Kriz çözülüyor. Düzen dışı akımlar ve muhalefet şiddetle bastırılmaya çalışılıyor. Bu saldırılar kesilmeyecek.

AKP iktidarı sandıktan umduğu niceliği kazanmış olsa da, nitelikli bir muhalefetin mayalandığının da farkında. Buna karşı da şiddet daha uzunca dönem başvurabildiği tek kaynak olacak. Ancak biz, işçiler ve emekçiler, bütün bu saldırılar karşısında umutsuzluğa kapılmadan, karşıımızdaki gücün ve onun zaafalarının farkında olarak mücadeleyi sürdürmeliyiz!

Referandum; Sonuçlar, Olanaklar

tir. Derin bir ekonomik ve siyasal krizin içinde debelenen burjuvazi için meşruiyetin tek aracı baskı ve şiddettir. Referandum sürecinde yaşananlar ve bizzat referandumun kendisi burjuvazinin baskı ve şiddetten başka hiçbir araca sahip olmadığını göstermektedir. Bunun anlamı mevcut olağanüstü halin koyulaştırılarak, yaygınlaştırılacağıdır.

Referandumla birlikte ortaya çıkan sonuçları şu şekilde özetlemek mümkündür;

1- Türkiye burjuvazisinin yönetim krizi referandumla birlikte çözülmemiş, aksine derinleşmiştir. Parlamentonun dışlandığı yürütmeci devlet biçimiyle (oligarşik diktatörlük) halkın yarısına dayanarak diğer yarısını yönetmek uzun vadede olanaksızdır.

2- Referandum Türkiye siyasetinde önemli değişiklikleri de beraberinde getirecektir. MHP’de referandum öncesinde başlayan ve devlet eliyle önlenen muhalefet hareketi ile CHP arasında gelişen ilişki, siyasette yeni oluşumların sinyalinin vermektedir. Referandum boyunca MHP muhalefeti ile CHP arasında ortaya çıkan buluşma burjuvazinin gelecek planlarından birini oluşturmaktadır.

3- CHP hem referandum sürecinde izlediği çapsız politika, hem de referandumda ortaya çıkan duruma gösterdiği tepki ile burjuva siyasetin kendine biçilen misyona bağlı kaldığını bir kez daha ortaya koymuştur. Diktatörlüğün en katı olduğu ülkelerde bile burjuva muhalif partiler, bizde yaşananlardan çok daha hafif hilelere halkı sokağa çağırarak tepki verirken, CHP’nin ağır hilelere karşın, üstelik referandum gecesi, sayıları az da olsa, kimi sosyalist parti ve grupların, yurttaşların kendiliğinden tepkilerine rağmen, halkı sokağa çıkmaya çağırması devletin bekasını referandumun sonucundan daha önemli bulduğunu bir kez daha teyit etmiştir.

4- Kürt halkı üzerinde tutuklamalar, işkenceler ve sürgünlerle kurulan Evet baskısı beklenen sonucu vermemiştir. Bütün engellemelere rağmen Kürt halkı referandumda kararlı bir tutum göstermiş, çok az fireyle (bu fi-

renin büyük kısmının hileli oylar oluşturuyor) oligarşik diktatörlüğe ve katliamcı, asimilasyoncu devlete hayır demiştir. Devletin referandum boyunca izlediği; Kürt halkını Kürt Özgürlük Hareketi ile karşı karşıya getirme taktiği başarısızlığa uğramıştır.

5- On yıllardır Türkiye parlamentoları demokrasi ile bölgedeki diğer İslam ülkelerindeki oligarşik diktatörlüklere bir model olarak gösteriliyordu. Bu referandumla işler tersine döndü, Türkiye’nin oligarşik diktatörlüğe geçişi ılımlı İslam modelinin de ölümü oldu. Bu değişimle emperyalizmin ılımlı İslam projesinin iflası da onaylandı.

6- Referandum rejimin ana dayanağının tutucu küçük mülk sahipleri ve küçük burjuvazi olduğunu bir kez daha teyit ederken, AKP’nin bu kesimin üzerinde 15 yıldır kurduğu hegemonyanın, küçük çapta da olsa dağılmaya başladığını gösterdi. AKP’nin büyük kentlerde üstünlüğünü kaybetmesi bu yargıyı doğruluyor.

7- Referandum sürecinde toplumun en sessiz kesimini, referandumda içgüdüsel olarak ağırlıklı kitleleriyle Hayır oyu kullanan sanayi proletaryası oluşturdu. Bunun önemli nedenlerinden biri, devletle girift ilişkiler içerisinde olan sendika yöneticilerinin, kendi ayrıcalıklı durumlarını koruma çabası ise, diğer önemli bir nedeni de sanayi proletaryasının bilinç ve örgütlülük bakımından içinde bulunduğu gerilik ve aktif siyasete uzaklığıdır.

8- Referandum sürecinde ortaya çıkan başka bir olgu da burjuva siyasetin teklediğidir. Referandumda her iki cephenin;

“Evet” ve “Hayır” cephelerinin ortak bileşkesini milliyetçilik oluşturdu. Evet cephesi propagandasını bu bileşkeye Sünni İslami ekleyerek sürdürürken, milliyetçiliğin farklı biçimlerini kendi bünyesinde birleştiren Hayır cephesi, Sünni İslam’a karşı yaşam tarzının korunmasına dayalı laiklik savunusunu öne çıkardı. Referandumun bu ortak bileşkesi Evet ve Hayır arasında nitelik farkını ortadan kaldırırken, her iki durumda da kapitalist egemenliğin kazanmasını garanti altına aldı.

9- Sosyalist hareketin uzun bir dönemden beri yaşadığı ideolojik savrulma referandum sürecinde iyice açığa çıktı. Sosyalist hareketin önemli bir kesimi Kürt sorununun “barışçıl çözümü” ve laiklik söylemi ile Hayır cephesinde, bu cephenin uysal bir bileşeni olarak yer aldı. Hayır cephesinin bozulmaması adına itirazlarını burjuva Hayır cephesinin argümanları ile sınırlandırdı. Bir anlamda tümüyle apolitik bir kampanya yürüttü. Bu nokta-

bir itiraza dönüştürülmesidir. Elbette Hayır cephesinin topyekün bir örgütlenmesinden söz etmiyoruz. Hayır cephesinin bileşenleri dikkate alındığında bunun söz konusu olamayacağı açıktır. Ancak Hayır cephesinde önemli bir işçi ve emekçi potansiyelinin olduğu ve bu potansiyelin sadece yeni anayasaya değil, sömürü düzenine karşı da bir itirazı bağrında taşıdığı bir gerçektir. İşte bugün komünistlerin dikkate alması gereken siyasal olgu budur ve çözmemiz gereken bu olguya nasıl yaklaşacağımız ve onu nasıl etkileyeceğimize, pratik müdahaledir.

Referandum sırasında ve sonrasında kitlelerin gösterdiği tepkilere reformist olduğu gerekçesiyle burun kıvrıma komünistlerin işi değildir. Eylemleri düzenleyenlerin reformist olmasıyla eylemin reformist olması aynı şey değildir. Kitleler, genellikle devrimci oldukları için sokağa dökülmezler; onlar kitaptan değil, pratik mücadele içinde, kendi deneyimleriyle öğrenirler ve daha büyük mücadelelere bu deneyimlerden elde ettikleri bilinç, örgüt ve kararlılıkla girerler.

Önümüzde 1 Mayıs var, arkasından metal işçilerinin toplu sözleşme dönemi geliyor. Referandum sırasında ortaya çıkan ve referandum sonrasında protestolara dönüşen eylemleri dikkate alarak 1 Mayıs hazırlığını sürdürmek önümüzdeki temel görevimizdir. Komünist olmak, Komünist kadro olmayı hak etmek bugünün görevini kavramak ve ona müdahale etmektir.

Bugün çok uzağındaymış gibi görünse de toplumsal ataleti kırma ve umudun yeşermesinde belirleyici olan işçi sınıfının hareketlenmesidir. 1 Mayıs ve metal toplu sözleşmeleri bu gücü harekete geçirebilecek potansiyele sahiptir. Bugün toplumsal alanda yaşanan tıkanıklığı aşabilecek yegâne gelişme işçi sınıfının hareketlenmesidir. Referandum sürecinde kent yoksullarında ve küçük burjuvazide baş gösteren değişimi büyütecek olan budur.

Komünistlerin bugünkü ana görevi, mevcut duruma pratik olarak müdahale etmek ve bu durumu değiştirecek yol ve yöntemleri bulmaktır.

İpler Kimin Elinde ?

Osman Koçak

İdealist düşünenler için ‘düşünce’ maddi olmayan bir olgudur. Maddi dünyadan duyularla alındığı sanılan algılar aslında düşüncenin yansımaları, kusurlu kopyalarıdır. Var oluş, evren tümüyle tek bir “bir” olarak kabul edilir. Evrende birbirinden görece bağımsız dinamiklerin ve bunların birbirleri ile mücadelelerinin, çatışmalarının, ayrışmalarının ve birleşmelerinin varlığı reddedilir.

İdealist düşünce tarzının sosyal bilimlere, işçi sınıfı mücadelesine ve siyasetine bulaşması halinde ise yaşanan olayların nedenlerinin ve sonuçlarının kavranmasında sapmalarla karşılaşılması kaçınılmazdır. Yaşanan sonuçların nedenleri sınıf mücadelesi dinamiklerinin dışında aranmaya ve de bulunmaya (!) başlanır. Dünya ve zaman değişmiştir. Sınıf mücadelesinin devri geçmiştir. Artık alt ve üst kimliklerin mücadele çağıdır. Bu iş “uygarlıklar mücadelesi çağına” ve” tarihin sonuna” kadar gider.

Ne var ki, sonra bir zaman gelir. Kapitalizm bir krize girer. Kapitalizm kendi ayak bağlarına takılır, talep yetersizliği tavana vurur. Karlar, borsa değerleri de sıfırın altına iner. Kapitalizmin akıl hocası ekonomistler, hatta kapitalizmin ağa babaları sızlanmaya başlarlar: “Ah sakallı neredesin?” ve “eşitlikçi kapitalizm”(!) aranmaya başlanır.

Kapitalistlerin ve akıl hocalarının kararları ve eylemleri kendilerini bağlar.

Sorun işçi sınıfı için, emekçiler için, ezilenler ve sömürülenler için mücadele ettiklerini söyleyip, kitlelerin önüne düşenlerin idealizmlerini kitlelere taşımalarıdır.

Gerek Türkiye gerek Ortadoğu, gerekse dünya siyasetinde son birkaç yıllık süreçte yaşananlar bile birbirinden çok farklı görünen aktörlere yüklenen olguların aslında ortak bir arka planda yer aldığı hissedilen, fakat solun, sosyalistlerin, kendini komünist olarak nitelendirenlerin dahi yanılgısına düşmekten kurtulamadığı; bilinçlerinde somutlayamadıkları ve basma kalıp sloganlar dışında kitlelere anlatmadıkları, anlatamadıkları temel bir dinamikten kaynaklandığını ortaya koyuyor.

Hissedilip de bir türlü kavranamadığı ya da kavransa da işe gelmediği için perde önünde, sahnede görülen aktörlerin ardında bir üstün akıl, ipleri elde tutan bir kuklacı ya da komplo teorileri ile açıklanıyor bütün neden ve sonuçlar.

Kimlerdir Sahnede Bu Aktörler?

Dünya ölçüsünde bakıldığında devletler, uluslararası siyasal, ekonomik, askeri, kültürel örgütler; dinsel, mezhepsel örgütlenmeler.

Orta-Doğudan bakıldığında Türkiye, S. Arabistan, Katar, BAE, İran, Irak, Mısır, Suriye, İsrail, Mısır, Yemen, Hamas, Müslüman Kardeşler, IŞID, Suriye’deki, Irak’taki, Yemen’deki çeşitli mezhepsel, dinsel örgütlenmeler ve ABD, AB, Rusya, Çin.

Türkiye’ye döndüğümüzde karşımıza çıkan aktörler ise RTE, AKP, CHP, MHP, yani Türkiye egemen güçleri, bir takım ırkçı, gerici örgütlenmeler ve Kürt Özgürlük Hareketi.

Kendilerini demokrat, devrimci, sosyalist, komünist olarak takdim edip de yaşananların nedenlerini yalnızca bu örgütlerin, kişilerin mücadelesi çerçevesindeki karar ve eylemlerine bağlayanlar her yeni gelişmede paradigmalarını, modellerini tekrar tekrar yıkıp yeniden kurmak zorunda kalıyorlar. Fakat bir türlü koşullanma çemberlerini kırıp –suda balık misali- modellerini, paradigmalarını bütünleyemiyorlar.

Bütün bilimlerde ilk saptanmış olan yasalarda, eldeki veriler, bulgular biriktikçe, bilgi birikimi yükseldikçe daha geniş bir perspektiften bakılabilmesi; bütünün daha büyük bir kısmının kavranabilmesi sonucu (ilk bilinen koşullardaki doğruluğu tartışılmakla birlikte) değişimler oluşur. Öklid geometrisi; antik çağların ve hatta daha sonraki uzun yüzyılların bilgi birikimi ve ölçekleri, sınırları içinde doğrudur. Fakat gözle görülebilen yeryüzü ölçeğinden teleskoplarla izlenebilen evren ölçeğine çıkıldığında artık paraleller doğru parçaları olmaktan çıkar evren ölçeğinde eğriler haline gelirler.

Klasik fizikte her madde parçacığının belirli bir zamanda evrende belirli bir konumu vardır.

Zaman ve mekanda mikro, nano altı ölçeklere inildiğinde bir parçacığın aynı zaman kesitinde birden fazla konumda olabileceği söylenebilir.

Bütün bilimsel gelişmelerde her değişimin temelinde yer alan temel yasalar baki kalır.

Sosyal bilimlerde ve sosyal bilimlerin temelini oluşturan işçi sınıfı biliminde de değişim kaçınılmazdır. Ancak temel yasalar yürürlüktedir. Tarihin sınıf mücadeleleri tarihi olması gibi. Kapitalizmin bunalımlarının nedeninin artı değer sömürüsü olması gibi. Savaşların nedeninin kapitalist rekabet ve kapitalizmin pazar paylaşımı olması gibi.

Türkiye, dünya ve bölge siyasetinde solun, sosyalistlerin, kendilerini komünist olarak nitelendirenlerin bir türlü açıklayamadıkları, üst akıllara, komplo teorilerine yordukları sonuçların nedenleri 169 yıl önce öz olarak açıklanmıştı: Komünist Manifesto.

Fakat soldan, sosyalizmden, komünizmden yana yorum ve çözüm getirdiklerini söyleyenler herhalde sınıfsal kökenlerinden tam bir kopuşu yaşayamadıklarından olacak ki yaşadığımız sömürünün, baskının, savaşların, saldırıların, göçlerin, katliamların temel nedenine ilişkin yorumları, geleceğe ve güncel ilişkin çözümleri gerek bütün olarak sömürülenlerin, ezilenlerin, gerek işçi sınıfının, gerekse işçi sınıfından, ezilenlerden, sömürülenlerden yana olduklarını dile getiren aydınların bilinçlerinde durulaşma sağlamıyor. Sermayenin yerel ve uluslararası medyası tarafından devletler, uluslar, ırklar, dinler, mezhepler arası v.b. gibi kimlikler arasında olduğu gösterilmeye çalışılan mücadelelerin ardında sermayenin çıkarları açısından yürüttüğü eylemlerin olduğunun toplum önünde, işçi sınıfı önünde, açıklıkla dile getirilmesinden ısrarla, inatla kaçınıyor.

Sermayenin işçi sınıfına karşı saldırısını; işçi sınıfını kendi arasında kimlikler çatışmasına sokarak yürüttüğünü; hatta ölmüş kimi kimlikleri de bu arada dirilttiğini, yoktan var ettiğini; tarihsel olarak var olanları kıskırttığını; ezilen ulusların mücadelesini desteklemiş görünüp, o ülke egemen ulus burjuvazisinin ezilen ulusa karşı saldırısını –AKP iktidarının 2015 Haziranı sonrası Kuzey Kürdistan’daki saldırılarına üç üs v.b. karşılığı yol verilmesi gibi - kıskırttığını söylemekten de kaçını-

lıyor.

Kendilerini sol, sosyalist hat-ta zaman zaman komünist olarak adlandıranlar sermayenin kendi içindeki rekabet mücadelesini de kimlik mücadeleleri ardında gizlediğinin acaba bilincinde midirler?

Sermayenin bir fraksiyonu cumhuriyetin kuruluşundan bu yana devlet baskısını ve sömürüsünü laiklik, milliyetçilik, kemalizm görüntüsü ardında sürdürmüşken; sermayenin bir diğer versiyonu bugün din, iman görüntüsü ardında işçilere, emekçilere, Kürtlere saldırmaktadır.

Fakat tarihe şöyle bir baktığımızda bile laik, milliyetçi, Kemalist burjuvazinin 1919 ve sonrasında yaptığının neredeyse aynını dinci kılığa bürünmüş burjuvazinin tekrarladığını görüyoruz. 1919–1922 arası Kemalizm’in demokrasisi, 1923’ten sonra siyasi iktidarın tekelleşmesi, ekonomik kaynakların yandaşlara aktarılması, örneğin Koç ailesinin palazlandırılması... ve 1938’de Dersim Katliamı. 2002–2004 arasında AKP demokrasisi, 2005’ten itibaren siyasi iktidarın tekelleşmesi, kaynakların yandaşlara aktarılması, örneğin Cengiz Holding... 2015–2016 Kürdistan’da imha saldırıları... ve sonuç: Kemalizm’in yarattığı Koç Holding 2002-2016 arası AKP döneminde karını 3,5 kat arttırdı. Koç Holding zaten AKP demokrasisini kurarken de desteğini esirgemişti.

Gezi’ye Koç Holding’in oteleyle desteğinden meftun olan solcularımız, demokratlarımız, devrimcilerimiz, sosyalistlerimiz Kemalist, laik sermaye ile dinci sermayenin bu buluşmaları gözlerine gözlerine girdikçe “yok canım olamaz, bu gerçek değil” mi diyorlar?

Dinci-kemalist laik, milliyetçi, antiemperyalist – ABD’ci, AB’ci karşıtlıkları arasından komplo teorileri üretip, sonra da gizli ya da açıktan ABD ve AB’nin hatta Rusya’nın, Çin’in demokrasi koruyuculuğundan medet umarak ve hastalıklarını işçilere, emekçilere, halklara bulaştırarak iplerin sermayenin elinde olduğunu daha ne kadar gizleyebilecekler?

Komünistler yaşadığımız sömürünün, ezgi, baskı, inkar ve imhanın temel sebebinin kapitalizm olduğunu, iplerin sermayenin elinde olduğunu işçilere, emekçilere, halklara açıklamaya devam edecekler

İşbaşı - İşçi Sağlığı - İşçi Güvenliği

Çalıştır, hasta et, tedavi et, kâr et. Kapitalist sağlık sistemi böyle çalışıyor. Şehir Hastaneleri Kapitalist İşletmelerdir

Halil Atay

‘Görünen, gerçek olsaydı bilime gerek kalmazdı’

Referandum süreci gündeme geldiğinde Türkiye işçi sınıfı yeni bir kavramla karşı karşıya geldi: şehir hastaneleri. İşçi sınıfımız bu kavramı, iktidar temsilcilerinin il gezilerinde ve açılışı yapılan hastanelerle daha çok duymaya başladı ve gün geçtikçe daha fazla duyacağı benziyor; çünkü 35 adet büyük şehir hastanesi yapılmasının planlandığı söyleniyor. Böyle giderse de her ile bir Şehir Hastanesi yapılması hedeflenecektir, çünkü sözü geçen Şehir hastaneleri bizim bildiğimiz sağlık sistemine yabancı hastanelerdir. Bu hastanelerle ilgili söylenenlerin arkasına geçip satır aralarını okuduğumuz zaman açıkça görüyoruz ki, bu hastanelerin temel amacı sağlık sisteminin iyileştirilmesi, işçi sınıfı ve emekçi halkın sağlık sorunlarının çözülmesi değildir.

Uzun zamandır bu hastanelerden özellikle bahsediliyor ve burjuva politikaya kaynak olarak kullanılıyordu. Referandum gündeme geldiğinde ise ardı ardına açılışları yapılmaya başlandı. Önce Mersin Şehir Hastanesi büyük ve gösterişli bir törenle 3 şubatta açıldı. Aslında ilk Şehir Hastanesi 16 Ocak'ta Yozgat'ta hizmete girmişti; fakat bu hastane sessiz sedasız, resmi törensiz açıldığı için ilk açılan hastane Mersin Şehir Hastanesi olarak basına yansıtıldı. Ardından 25 Mar'tta Isparta Şehir Hastanesi açıldı ve sonrasında da Çorum Şehir Hastanesi 12 Nisan'da açıldı. 2017 yılında 8 tane Şehir Hastanesi açılacağı belirtiliyor.

Tayyip Erdoğan'ın “rüya projesi” dediği kamu-özel ortaklı bu Şehir Hastane'leri ardı ardına açıldıkça hastanelerin özellikleri ve işleyiş şekilleri basına daha fazla yansıyor. Mersin Şehir Hastanesi'ne bakarsak, basın hastanesindeki sağlık hizmetlerinin ücretsiz olacağı, hatta hastanelerin 5 yıldızlı otel seviyesinde olduğu, tek kişilik odalarla donatılmış olduğu, 1300 yataklı olduğu vb gündeme getiriyor.

Basın gibi siyasi iktidar da ko-

nuyu hastanelerin yenilenlenmesi, modernleşmesi ve özel odalar olarak gündeme getirmektedir. İktidar ile yandaş basının gündeme getirmediği, ulusal basında öncelikle Cumhuriyet gazetesinin, bir de bazı akademisyenlerin internet sitelerinde yazdığı ayrıntılar ve TTB'nin önderliğindeki meslek kuruluşlarının açıklamaları bu hastanelerle ilgili nasıl bir soygun düzeni planlandığını ve sağlık örgütlenmesinin nasıl bir yapıya getirildiğini anlatmaktadır.

Bu hastaneler için arsayı devlet vermektedir. Binayı devletin anlaştığı özel şirket yapmakta ve devlet bu şirkete 25 yıl boyunca hem belli oranda doluluğu garanti etmekte, hem de kira ödemektedir. Hastanelerde yatak başına düşecek kapalı alan genel olarak 150-200 metrekare dolayında olduğu söylenirken, planlanan şehir hastanelerinde ortalama olarak yatak başına 287 metrekare kapalı alan düşmektedir. Bu da bu hastaneler

için yatak maliyetlerinin nasıl artırıldığını, nasıl şişirildiğini göstermektedir.

Sağlık Bakanlığının yaptığı açıklamalara göre şehir hastanelerinin 1 metrekaresinin 848 ABD Dolarına, 1 yatağın ise 243.362 ABD Dolarına mal olacağı öngörülüyor. (1 ABD Doları = 3,8 TL olarak gerçekleşeceğini düşünsek) Bu hastanelerin 1 metrekaresi 3.222 TL'ye, 1 yatağının ise 924,776 TL'ye mal olacağı öngörülmüş oluyor. (Dolar kuru yükseldikçe maliyeti ayrıca artacaktır). Kuzey Anadolu Kalkınma Ajansı, Haziran 2016'da yayınladığı Özel Hastane Ön Fizibilite Raporunda bir özel hastanenin 1 yatağının maliyetini 269 bin 991 TL olarak belirtiyor. Buradan çok açık bir

şekilde görülmektedir ki Şehir hastanelerinde yatak başına 654 bin 785 TL daha fazla bir maliyet belirlenmiştir. Yine konu üzerinde çalışan uzmanların belirttiğine göre, bütün şişirilmiş maliyetlere rağmen toplam 2,8 milyar TL'ye mal olacağı hesaplanan Bilkent Şehir Hastanesi için 25 yıl boyunca ödenecek kira bedeli 23,4 milyar TL olarak hesaplanmaktadır. Yani devletin kendisinin yapması durumunda 3,5 yıllık kirası ile hastane yapılabilecekken, bizim paralarımızdan özel şirketlere 22 yıl fazladan para ödenecektir. Hastanelerin ortalama olarak %62 dolulukla çalıştığı istatistiklerle belirtildiği halde devlet tarafından bu şirketlere %70 doluluk garanti edilmekte, doluluk gerçekleşmediği takdirde aradaki farkın, köprü ve otoyollarda olduğu gibi, hazineye ödeneceği belirtilmektedir. Bu hastanelerin otoparkını, kantini, morgunu, hasta kabulünü ve bütün ‘tıbbi olmayan’ bölümlerini

ma koşullarına geldiğinde paranın hesabını yapmakta, kârlarını nasıl artıracaklarını hesaplamaktadır. Kısaca, bu hastanelerde çalışacakları, iş güvencesinin olmadığı, kazancın emekliliğe yansımadağı, insanca yaşamaya yetecek ücretlerin çalışanlara reva görülmediği bir işyeri ortamı beklemektedir.

Teknik açıdan tartışılabilir bir çok konu ve maliyetin yanında, şehir hastaneleri kavramı sağlık sistemindeki yönelimi yeniden güçlendirmektedir. Sağlık sistemi çalışanların kölece çalıştırıldığı, sağlık hizmeti alacak kişilerin önce hasta edildiği, sonra ise tedavi edilerek para kazanıldığı işletmelere dönüştürülmüştür. Bu nedenle sürekli yeni hastaneler açılmakta, şehirlerdeki mevcut yatak kapasitelerinin çok fazla artırıldığı yeni hastaneler yapılmaktadır.

Peki işçi sınıfı açısından sağlık sistemi böyle mi olmalıdır? Biz ne istiyoruz? İşçi sınıfının nasıl bir sağlık sistemine ihtiyacı vardır? İşçi sınıfı olarak bizim ihtiyacımız yeni hastaneler açmak değil, tam tersine hastaneleri kapatmak olacaktır. Bizim ihtiyacımız hasta olduktan sonra tedavi olduğumuz bir sağlık sistemi değildir. Bizim sağlık sistemimiz doğrudan çalıştığımız işyerinden başlayarak, işçi sağlığı işyerinde korunur esaslı, yaşadığımız yerlerde ise koruyucu ve önleyici temelli bir sağlık sistemini yaşama geçirmektir.

İşçi sınıfının sağlık sisteminde hastanelerin yerine öncelikle sağlık kurumları geçecek, koruma temel esas olduğu için devasa hastanelere gerek kalmayacak, sağlık sistemi işyeri, sanayi havzası ve, semt sağlık kurumları şeklinde yeniden örgütlenecektir. Sağlık sisteminde temel esas, kişinin yaptığı iş ve yaşadığı çevre esaslı olarak korunacak, sağlığının bozulmaması hedeflenecektir.

İşçi sınıfı iktidarında sağlık sistemi, ticari bir sağlık sistemi olmayacaktır. Sağlık sistemi koruyucu ve önleyici temelli örgütlendiği için şehir hastanelerine ihtiyaç kalmayacaktır. Bu hastaneler İşçi sınıfı için olsa olsa dinlenme tesisleri olabilecek binalar haline gelecektir.

de özel şirket işleterek parayı kendisine alacaktır

Bu hastanelerde çalışacaklar açısından bakıldığında; hekimler dahil tüm çalışanların kademeli olarak sözleşmeli hale getirileceği, maaştan ziyade performans ve döner sermaye ödemelerinin temel yapılacağı, şirkete verilen sözler gereği çalışanların kölelik şartlarında çalıştırılacağı açıktır. Hekimlere “hasta muayene ederken yanlarında başka bir sağlık çalışanı bulunmayacağı” bildirilmiştir. Bu durum süreç içerisinde hekimler açısından ciddi hukuki sorunlara yol açacaktır. Hastanelerin fiziksel yapısını beş yıldızlı otel odalarına benzetmek için kesenin ağzını açanlar, sıra çalışanların güvenliğine, çalışanların çalış-

1 Mayıs 1977'nin 40. Yılında Geleneğimiz ve Geleceğimiz 1 Mayıs'tır

“Türkiye işçi sınıfına selam, selam yaratana”

Ferhat Demir

‘2017 yılı 1 Mayıs’ı Türkiye’deki kapitalist sınıfların, yarı-dakçaları ile birlikte Türkiye işçi sınıfının 500 bin kişi ile kutladığı görkemli 1 Mayıs 1977 mitingine saldırısının 40. yılı; bu nedenle işçi sınıfımızın mücadelesinde çok daha önemli bir yer tutuyor. Taksim Meydanı’nda kapitalist sınıfların hunharca saldırısı sonucunda yitirdiğimiz sınıf kardeşlerimizin anısını yaşatmak, iş ve yaşam koşullarımızı iyileştirmek, kazanılmış haklarımıza yapılacak saldırıları geri püskürtmek açısından, sınıfın birlikte karşı duruşunu gösterebileceğimiz önemli bir adımdır.

1 Mayıs Dünya işçi sınıfının mücadele, tarihinde, özellikle işçi sınıfının iş ve yaşam koşullarını iyileştirme mücadelesinde önemli bir yer tutuyor.

Amerikan işçi sınıfının dört yiğit önderi Albert PERSONS, Adolph FISCHER, George ENGEL ve August SPIES, 1 Mayıs 1886 yılında 8 saatlik iş günü ilan ettikleri, işçileri grevlere, eylemlere yönlendirerek işçi sınıfının mücadelesinde önderlik yaptıkları için idam edildi. İşçi sınıfının önderlerinden Albert Persons kendisine özür dileme şartıyla affedileceğinin belirtilmesi üzerine mahkeme heyetinin yüzüne karşı tarihe geçecek sözlerini söyledi: “Bütün dünya suçsuz olduğumu biliyor. Eğer asılacaksam canı olduğum için değil, emekçi olduğumdan asılacağım.”

Amerikan işçi sınıfı önderlerine sahip çıktı. İşçi önderlerinin cenazeleri yüzbinlerce kişinin katılımıyla kaldırıldı. Amerikan işçi sınıfının bu mücadelesi dünya işçi sınıfına mücadele geleneğine örnek oldu. İşçi sınıfı hareketi Amerikan işçi sınıfı ile dayanışmayı yükseltti. 1889 yılında Paris’te toplanan II. Enternasyonal kongresinde, Amerikan sendika önderi Samuel Gampers’in önerisiyle 8 saatlik iş günü mücadelesini desteklemek, Amerikan işçi sınıfının mücadelesiyle dayanışmak amacıyla dünya çapında gösteriler düzenlemeyi ve 1890 yılından başlamak üzere 1 Mayıs’ı işçi sınıfının ‘Uluslararası Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü’ olarak kabul etti. 1 Mayıs 1890 dünya işçi sınıfı

tarafından birçok ülkede grevler ve gösterilerle karşılandı.

Türkiye işçi sınıfı güçlü bir sınıf mücadelesi geleneğine sahiptir; ancak işçi sınıfının gelişmesi ve mücadele tarihi konusu üzerine yapılan araştırmaların hem sayısı hem de içerikleri ise son derece zayıftır. Türkiye devrimci hareketinin neredeyse tamamı ülkeyi yarı feodal-yarı sömürge olarak değerlendirmiş, işçi sınıfını küçümseyerek ya hiç görmemiş, ya da mücadelelerinin ana eksenini köylülüğe ve gençliğe dayandırmışlardır. Sadece komünist hareketler işçi sınıfını önemsemiş ve işçi sınıfıyla bütünleşmeye çalışmışlardır. Bu gelişmelerin tümünde eleştiri yerine toptancı siyasetlere odaklanarak sınıfın mücadele geleneğini yadsıyan bir çalışma yürütülmüştür.

Türkiye işçi sınıfının güçlü bir mücadele geleneği gibi güçlü bir 1 Mayıs kutlama geleneği vardır. Örneğin işçi sınıfı mücadelelerini anlatan araştırmaların genelinde ilk 1 Mayıs’ların Selanik’te, Üsküp’te İstanbul’da 1909 ya da 1912 de başladığı düşünülmesine karşın ilk 1 Mayıs kutlamaları 1906 yılında İzmir Basmane’deki işçi kıraathanelerinin bulunduğu alanda ‘Amele ve işçi bayramı’ olarak kutlanmıştır. Bu bölgede çalışan ve yaşayan işçilere ‘Haberiniz olsun ki, 1 Mayıs Dünya İşçileri Bayramı münasebetiyle amele kıraathaneleri civarındaki tren istasyonu mevkiinde toplantı ve gösteri vardır’ şeklinde çağrılar dağıtılarak 1 Mayıs kutlamalarına başlanmıştır.

1909 yılında Üsküp ve Selanik’te işçi sınıfımız 1 Mayıs’ı kutladı. Selanik’te işçi sınıfımızın Rum, Türk, Yahudi, Bulgar

bileşenlerinden oluşan işçiler kol kola yürüdüler. 1 Mayıs bildirisi 4 dilde yayınlandı ve bildiride işçilerin haklarını koruma ile herkese seçme ve seçilme hakkı istendi. 1910 yılında, Selanik ve diğer şehirlerin yanı sıra İstanbul’da da ilk kez 1 Mayıs kutlandı. İstanbul’da 1894 yılında sınıfsal temelli olarak “Amele- i Osmani Cemiyeti” ile başlayan işçi sınıfı hareketimiz bu yıllarda yine İstanbul’da 16 ayrı sendika tek çatı altında birleşerek önemli bir adım atmıştı. Tatili Eşkâl ile getirilen grev yasakları protesto ediliyor, işçilerin haftada bir gün tatil yapabilmeleri; iş- gününün sekiz saate indirilmesi; 14 yaşından küçük erkek ve 16 yaşını doldurmamış kız çocukların işçi olarak çalıştırılmalarının yasaklanması gibi konular işçi sınıfımızın gündemine giriyordu.

Selanik’te özellikle tütün, liman ve pamuk işçileri, 1 Mayıs gösterilerine aktif olarak katıldı.

1911 yılına geldiğimizde işçi sınıfımız daha aktif olarak mücadeleye sürecine giriyor. 1 Mayıs 1911, Üsküp, Selanik, Edirne ve bazı Trakya şehirlerinde yapılan etkinliklerle kutlanıyor. Sosyalist işçiler Federasyonu’nun Selanik’te yaptığı gösteriye binlerce işçi katılıyor. İşçi federasyonu işçilere Selanik’te konuşulan bütün dillerde sesleniyor. Osmanlı’daki kapitalist sınıfların ve Padişah’ın işçi sınıfına karşı attığı adımlar protesto ediliyordu.

1912 yılı 1 Mayıs’ı işçi sınıfı hareketimiz açısından daha canlı bir yıldır. Osmanlı işçi sınıfı ekonomik ve siyasal istemlerle sahnededir. 1 Mayıs Selanik ve İstanbul başta olmak üzere bir çok yerde kutlandı. İstanbul’da kutlanan 1 Mayıs’ta öne çıkarılan ana konu grevlerin yasaklanması veya en-

gellenmesiydi. İstanbul’da ve Selanik’teki işçi sınıfının haklarının korunacağı yasaların çıkarılması, seçme seçilme hakkının herkese tanınması, grev yasasının değiştirilmesi, gibi bir çok konudaki istemler dile getirildi. 1912 yılı gösterilerinin artması ve istemlerin sosyalizan bir tonda daha belirgin hale gelmesi İttihat Terakki hükümetindeki kapitalist sınıfları ve padişahı korkuttu. İşçi sınıfına ve sosyalistlere karşı baskıyı artırmaya, daha sert önlemlere yöneltti. Balkan savaşları bahane edilerek sıkıyönetim ilan edildi.

1913 yılında sıkıyönetimin etkisiyle 1 Mayıs gösterileri ve tüm işçi gösterileri ya yasaklandı, ya da yeraltına indi. 1919’dan sonra İşçi sınıfı hareketi daha güçlü olarak tarih sahnesinde kendisini yeniden hissettiriyor, kapatılan siyasi partilerin yeniden açılma süreci başlıyor. gerek Sinop kalesindeki tutuklu komünistler, gerekse 1917 Büyük Ekim Devrimine katılan komünistlerin etkisi artıyor ve sosyalist partiler yeniden kuruluyor. Şubat 1919 tarihinde Hüseyin Hilmi’nin liderliğinde “Türkiye Sosyalist Fırkası”, Eylül 1919 tarihinde Dr.Şefik Hüsnü’nün liderliğindeki Türkiye İşçi ve Çiftçi Sosyalist Fırkası (TİÇSF), kuruldu.

1919 yılında sosyalistlerin de çabalarının etkisiyle İzmir ve İstanbul’da binlerce kişinin katıldığı 1 Mayıs Mitingleri yapıldı. Bu mitinglerde hem işçi sınıfı üzerindeki baskılar, hem de müttefik güçlerin 1918 yılında İstanbul’a asker çıkarmasıyla başlayan işgal protestosu edildi. 1920 yılında hem işgal idaresi hem Osmanlı hükümeti işçi sınıfı hareketi ve sosyalist hareket üzerinde yoğun baskı kurmaya çalıştı. Tüm bu baskılara rağmen 1 Mayıs İşçi Bayramı olarak kutlandı. Türkiye Sosyalist Fırkası (TSF) ve işçiler “Türkiye müstakil olacak” pankartıyla Haliç’ten başlayarak Karaköy üzerinden Beyoğlu’na kadar bir yürüyüş yaptılar ve “Bağımsız Türkiye” pankartı taşıdılar.

1919-1920-1921-1922-1923 ve 1924 yıllarında 1 Mayıs’larda artık bir sınıf olarak işçi sınıfımız vardır. Türkiye işçi partileri ve işçi sendikaları, birlikleri tarih sahnesindedir. Ankara Hükümetine ve Enternasyonal’e mesaj gönderil-

miş, İstanbul, İzmir, Ankara, Adapazarı gibi işçi kentlerinde 1 Mayıs kutlamaları yapılmıştır.

1925 yılında çıkarılan Takrir-i Sükun ile işçilerin her türlü gösteri yapması yasaklanmış, işçi sınıfının mücadelesi ve gösterilerin yasaklanması nedeniyle işçi sınıfımızın 1 Mayıs kutlamaları yine yeraltına indi. 1 Mayıs, ya illegal gösterilerle kırlarda, ya eş toplanmaları adı altında ya da kahve birlik toplantılarında kutlandı. Kapitalist gelişmenin hızlanmasıyla ve sendikalar kanunun çıkmasıyla, 1947 yılından itibaren sendikalar yeniden kurulmaya başladı, illerde sendikalar birlikleri oluştu ve Türkiye işçi sınıfı yeniden kendisini etkin olarak hissettirmeye başladı. 1960'lı yıllardan sonraki bütün süreç kapitalist sınıflarla işçi sınıfımız arasında sınıf savaşımında karşılıklı mücadeleler olarak sürdü. Türk-İş kuruldu, daha sonraki süreçte Türk İş'ten ihraç edilen sendikalar DİSK'i kurdu.

1975 yılı 1 Mayıs'ı salon toplantısıyla kutlandı. 1970 yılı artık işçi sınıfımız açısından bir dönüm noktası oluyordu. İşçi sınıfımız artık "ben sınıf savaşımının özeniyim, bilincimle, mücadelele kendim için bir sınıf olarak kapitalist sınıfların karşısındayım" diyerek tarih sahnesinde her aşamada kendisini hissettiriyordu. Bu dönem sınıf hareketi için kışkırmalarla, grevlerle, direnişlerle sürüp giderken 1975 yılında 1 Mayıs yeraltından yeniden yerüstüne çıkıyor ve İstanbul'da bir salon toplantısıyla kutlanıyordu. 1976 1 Mayısı içinse DİSK önemli bir grev alıyor ve Türkiye işçi sınıfı iki büyük önderinin, İbrahim Güzelce ve Kemal Türkler'in önderliğinde komünistlerin desteği ve çabasıyla Taksim'de yüzbinlerce (400 bin) işçinin katılımıyla 1 Mayıs kutlaması yapıyor. İşçi sınıfımız 53 yıl aradan sonra yeniden kendisini kitlesel 1 Mayıs kutlaması ile gösteriyordu.

1977 1 Mayıs kutlaması 500 bin işçi ile kendini hissettiriyordu. 1 Mayıs 1976'da yüzbinlerce işçinin katılımıyla gösterinin yapılması kapitalist sınıfları korkuttu. Bu nedenle 1977 1 Mayısı için önlemler almaya yöneldi. İşçi sınıfımız ve komünistler ise güçlü bir 1 Mayıs'ın örgütlenmesi için büyük özverilerle çaba gösterdi. Fabrikalarda 1 Mayıs komiteleri kuruldu ve komünistler ve öncü işçiler, aktif şekilde 1 Mayıs'ın örgütlenmesine katıldı. Bu çabaların sonucunda 500 bin işçi, komünistlerin sloganlarıyla gövde gösterisi yaparak, halaylarla Taksim 1 Mayıs alanına

girdi. İşçilerin kitleselliğinden ve gücünden, komünistlerle birlikte hareket etmesinden, sermaye sınıfının karşısına sınıf olarak dikilmesinden korkan kapitalist sınıflar 1 Mayıs gösterisine ateş açtı ve 1 Mayıs meydanında 36 sınıf kardeşimizi hunharca katletti. Kapitalist sınıfların karşısında işçi sınıfının bu kararlılığı ve komünistlerin sınıfı militan şekilde mücadeleye yöneltmesi, kapitalist sınıfları hunharca saldırıyla yetinmeyip başka oyunları devreye sokmaya ve sınıfı içerden parçalamaya, ehlileştirmeye yöneltti.

1978 1 Mayıs'ı için sürekli kontrgerilla saldırıları olacağı söylentileri çıkarılmasına rağmen yine yüzbinler 1 Mayıs alanında vardı. 1978 1 Mayıs'ı daha önemli bir özellik taşıyordu. Yüzbinlerce işçi DİSK'in sosyal demokratlaştırılması ya da küçük burjuva devrimci hareketlerinin yönelimine geçirilmesi çabalarına karşılık

"TKP'ye özgürlük" pankart ve sloganlarıyla komünistlerin belgelerini öne çıkarıyordu. 1978 1 Mayıs'ı ayrıca kapitalist sınıfların işçi sınıfının birlikte mücadelesini parçalamak için attıkları adımlarda kendisini gösteriyor, merkezi 1 Mayıs mitinginde işçi sınıfımızın sınıfsal gücünü göstermesi yerine her yerde 1 Mayıs kutlanmalıdır diyerek ilçelerde bile küçük işçi gruplarıyla 1 Mayıs kutlama çabaları girişimlerini büyütüyor. Köylü veya küçük burjuva devrimciliği kökenli hareketler bu çabalara hızlıca yöneliyor, işçi sınıfının kitlesel 1 Mayıs'ından ayrılıyorlardı.

1979 ve 1980 1 Mayıs'ına ise yasaklar ve işçi sınıfı hareketimizin bu yasaklara teslimiyeti damga vurmaktadır. İstanbul'da 1 Mayıs yasaklandığı için, kutlamaya çalışan kişiler gözaltına alınırken, 1979 1 Mayıs'ı DİSK tarafından İzmir'de kutlandı. Köylülüğe dayalı hareketler ise birçok il ve ilçe de küçük katılımlı mitingler

örgütlemeye girişti. 1980 yılında ise ülke sıkıyönetim altında koşar adım faşizme giderken, DİSK 1 Mayıs kutlamalarını izin aldığı Mersin'e giderek kutluyor ve genel başkan yardımcısı Rıza Güven kürsüden inince tutuklanıyordu.

12 Eylül faşizmi işçi sınıfı hareketini silahlı zor ile sindirmeye girişmesiyle 1 Mayıs'ı yasakladı. 1981 yılı ile 1986 yılı arasında işçi arkadaşlarımız fabrika fabrika, semt semt illegal yöntemlerle kısa süreli iş bırakarak, bayramlaşarak, bildiri dağıtarak 1 Mayıs'ı yaşatmaya çabaladı.

1987 1 Mayıs'ında Netaş grevinin de ışık saçmasıyla okullarda ve grev alanları ziyaretlerinin yanı sıra Emek sinemasında yapılan "Merhaba 1 Mayıs 1987 gecesi" ile yeniden 1 Mayıs'ı kitlesel kutlama çabaları başlıyordu.

1988 1 Mayıs'ı için Taksim 1 Mayıs Alanına gitme girişiminde bulunulmuş, Sıraselviler'de toplanan 1000 kişiye polis engel olmuş,

sadece milletvekillerine izin verilmesi nedeniyle işçiler yürüyüşe geçmiş ve polisle göğüs göğüse kavga ile 1 Mayıs'ın yeniden kazanılması süreci başlamıştır. İşçi arkadaşlarımızdan gözaltına alınan ve tutuklananlar olmuştur.

1989 1 Mayıs'ı işçi sınıfımızın yeniden ayağa kalktığı bahar eylemlerinin içerisinde gelmiş ve sınıfın hareketliliği içerisinde doğrudan 1 Mayıs alanına yönelmiştir. Genç işçi kardeşimiz Mehmet Akif Dalcı polisin açtığı ateşle yaşamını yitirmiştir. 1987'den sonra yeniden toparlanmaya çalışan sınıftan kopuk eskinin devamı olan hareketler ayrı ayrı yerlerde bağımsız mitingler yapmayı yeniden öne çıkarmışlar, Merter'de Ambarlar'da, İzmir'de gösteriler olmuş; işçiler ve öğrenciler gözaltına alınmıştır. 1990 yılı 1 Mayıs'ına kamuda çalışanların örgütlenmesi içerisinde gelmiştir. Taksim çevresinde toplanan işçiler ve devrimciler 1 Mayıs alanını

zorlamış, polisin ateşi ile İTÜ öğrencisi Gülay Beceren vurulmuş ve felç olmuştur.

1991 yılı genel grevle ve Zonguldak madencilerinin yürüyüşleriyle başladı. İşçi sınıfının bir bölümü ve devrimciler Taksim çevresinde 1 Mayıs için eyleme yöneldi. İzmir'de 10 bin kişinin katıldığı 12 Eylül sonrasının ilk yasal 1 Mayıs mitingi yapıldı.

1992-2006 yılları 1 Mayıs'larının en önemli özelliği artık Taksim'e sadece çelenk bırakıldığı ve 1 Mayıs'ların değişik semtlerde sıradan yasal mitinglerle geçiştirildiği yıllar olmuştur. 1992 de İstanbul'da ilk yasal 1 Mayıs mitingi ile işçi sınıfı Taksim'den kopartıldığı gibi, sınıf hareketi de bölünmüş zaman zaman iki ayrı yerde 1 Mayıs mitingleri yapılmıştır. İlk tek tip elbiseli devrimcilerin yürüdüğü mitingler bu dönemde başlamıştır (1995 1 Mayıs'ı). 1996 yılı 1 Mayıs'ı Kadıköy'de yapılmış devrimci hareketlerin gövde gösterisine dönmüş ve polisin saldırılarıyla 4 devrimci öldürülmüştür. 1997 ve 2006 yılları arasında 1 Mayıs'lar diğer yıllar gibi Taksim yerine değişik alanlarda yapılmıştır. Arada Taksim'e 1 Mayıs alanına çıkmaya çalışan devrimci gruplar olmuştur.

2007 1 Mayıs'ı ile işçi sınıfı hareketimiz 1 Mayıs 1977 katliamının 30. Yılı nedeniyle yeniden Taksim'e 1 Mayıs alanına yönelmiştir. 2007 yılı ülkede yönetilenlerin eskisi gibi yönetilmek istemediğinin dışa vurduğu bir yıldır. Polis barikatlarına karşılık direnişlerle ve açılan gediklerden sızılarak 1 Mayıs meydanına girildi. 2008 1 Mayısı işçi sınıfımızın Taksimi zorladığı yıl oldu. 2009 yılı 1 Mayıs'ında işçi sınıfımız Taksim 1 Mayıs alanını zorladı ve bütün engellemelere ve polis saldırılarına karşın kitlenin bir kısmı yine Taksim'e çıktı.

2010, 2011, 2012 1 Mayıs'ları yasal olarak Taksim 1 Mayıs alanında, sınıfın kısmi de olsa gövde gösterisi yaptığı yıllar oldu. Yakın tarihimizin bir parçası olan bu gösteriler sınıf hareketine güç ve kan verdi.

2013, 2014, 2015 ve 2016 1 Mayıs'ları ise Taksim'in yeniden yasaklandığı ve yer yer Taksim 1 Mayıs alanı için direnişin yapıldığı yıllar oldu.

İşçi sınıfımızın önünde bir grev duruyor. Kapitalist sınıfların sınıf kardeşlerimizi hunharca katlettiği Taksim 1 Mayıs alanını yeniden kazanmak.

Sınıfa karşı sınıf, geleceğimiz ve geleceğimiz 1 Mayıs'tır.

TÜPRAŞ'ta İşçiler Mücadeleyi Büyütüyor.

Dünyada ve Türkiye’de gelir dağılımındaki eşitsizliğin arttığını sürekli gündeme getirerek, kaygılarını dile getiren Ali Koç, gelir dağılımındaki eşitsizliğin meydana getireceği patlamalardan korkusunu, iyi patron rolü oynayarak örtmeye çalışıyor.

Gezi sürecinde de iyi patron rolü oynayarak, Divan Otel’i eylemcilere açmış, sermayenin bu

süreçte, hükümet tarafında olmadığını anlatma çabası içine girmişti. Aşırı kar hırsıyla, işçileri güvencesiz ve açlık sınırında çalıştıran Koç grubu, sürekli artan gelir dağılımındaki eşitsizliği, kendi fabrikalarında bir anda unutuveriyor. Yaklaşık bir aydır TÜPRAŞ İşçileri; Aliğa, İzmit, Kırıkkale ve Batman rafinerilerinde, patron dayatmalarına karşı mücadelelerini büyüterek sürdü-

rüyor. Petrol İş Sendikası’na üye işçiler, taleplerinin kabul edilmesi ve dayatmaların geri çekilmesi için başlattıkları saatlik iş bırakma eylemlerini, bir günlük iş bırakma eylemine dönüştürdüler.

Dört fabrikada aynı anda eyleme çıkan toplam 3600 işçi adına bir açıklama yapan Petrol İş Sendikası, iki yıllık sözleşme sürecinin kendilerinin kırmızı çizgisi

olduğunu ifade ederek, İşçi sınıfının hak mücadelesi üzerinde “Demokles’in kılıcı” gibi duran Yüksek Hakem Kurulu prosedürünün, grev yasaklı Tüpraş işyerinde bir tehdit unsuru olarak kullanılmasını asla kabul etmeyeceğiz. Grev silahı yasalarla elinden alınmış Tüpraş işçisi, hak ve kazanımlarını sonuna kadar koruyacak ve sonuna kadar direnecektir”, dedi.

Söz ve Eylem

Mayıs-Haziran-Temmuz - 2017

KOMÜNİST HAREKET

6

Çıktı

Oku -Okut

- ★ Referandum: Sonuçlar, Olanaklar
- ★ Marksizm ve Sınıf Mücadelesi- III
- ★ K.H 6. Konferans Belgeleri
- ★ Propaganda ve Ajitasyon
- ★ Devrim ve Parti

Ege Kimya’da Grev İlanı

OHAL yasalarıyla kendini daha bir güvence hissederek sermaye, bir taraftan işçilerin kazanılmış haklarına saldırırken, diğer taraftan da yürütülen toplu iş sözleşmeleri sürecinde, işçilerden gelen hiçbir talebi dikkate

almıyor. Sakarya’da bulunan Ege Kimya ve Ege- Sil Kimya A.Ş.’de çalışan işçiler, örgütlü oldukları Petrol-İş Sendikası tarafından yürütülen toplu iş sözleşmesi sürecinden olumlu bir sonuç alamayınca, 27 Nisan’da fabrika kapısı-

na grev ilanını astılar.

Toplu sözleşme sürecinde ücret ve mesai ücretlerindeki zam talepleri patron tarafından kabul edilmeyen işçiler, taleplerinin kabul edilmemesi durumunda 26

Mayıs’ta greve çıkacaklarını ilan ettiler. işçiler, aralarında oluşan rekabet, milliyetçilik, tarikatçılık düşüncelerini, sınıf dayanışmasını geliştirip güçlendirerek saflarından atmalıdır.

Sinop'ta Nükleer Karşıtı Eylem

22 Nisan 2017 Cumartesi günü Nükleer Santral Karşıtı Platformun çağrısıyla, Sinop'ta eylem düzenlendi. Eyleme, İstanbul, Dersim ve çevre illerden eylemciler katıldı. Siyasi partilerden; EMEP, CHP, SYKP ve ESP eyleme destek verdi. Demokratik kitle örgütü ve oluşumlardan ise; Sinop Barosu, Halk Evleri, Haziran Hareketi, İstanbul Demokratik

adına, Av. Mehmet Horoş katıldı. Eski oto gar önünde bir araya gelen beş bin kişilik grup Sloganlar eşliğinde Uğur Mumcu alanına yürüdü.

Alanda konuşma yapan Sinop NKP sözcüsü Murat Şahin; "Sinop nükleer bataklığa sürükleniyor buna izin vermeyeceğiz. İktidardakiler her türlü hukuksal denetimlerden kaçmaya çalışıyor.

"Nükleere Karşı omuz Omuza,- Nükleer Santral ölüm demektir,- Hayır Daha Bitmedi yeni Başlıyor.." Benzeri sloganlar atıldı. İlgi çeken pankartlar ise; "Doğanın Talanına YSK'nın Yalanına Hayır, Hayır Biz Kazandık, Sinop'ta, Akkuyu'da, Türkiye'de Nükleer santral İstemiyoruz" Şeklindeydi.

Sinop merkezi kırk bin nüfusu olan bir il. Bu ilin nüfusu yazları

aslında Sinop. Balık türünün her türlüünün var olduğu bir il aynı zamanda. Dağları yemyeşil ve aniden yükselen bir konumdalar. Kısacası Sinop bir doğa harikası ve bu harikalığı sayesinde halkına gelir sağlıyor. Böylesi bir güzelliği ve geçim kaynağını yok etmek için katilden de öte bir şey olmalı insan. Ama her şeyi yok etme pahasına da olsa yerel ve uluslararası kapitalist katiller kolay ve çabuk para kazanma uğruna tüm geleceği yok ediyorlar göz göre göre.

Bu katiller bu katliamı işlemek için canavarca saldırırken her nedense, Sinop halkı bu işe istenilen tepkiyi vermiyor. Çevre ve uzak illerden bir çok zorluğu göze alarak gelen insanların aksine Sinop ilinden katılım istenilen düzeyde olmuyor ne yazık. En azından dışarıdan gelenler kadar tepki verebilecek insan olabilmeli ki Sinop'ta, anlamı olsun eylemlerin. Saydığımız bir sürü sivil toplum örgütleri ve siyasi partiler bu işin vahametini tam olarak anlatamamış görünüyor aslında. Çünkü Nükleer santraller Sinop'u can çekişir hale sokacağı gibi, her hangi bir kaza durumunda Sinop dahil tüm yörenin katliamına neden olacaktır. Biz Karadeniz halkı olarak uzak olmasına karşın hala Çernobil'in hastalıkları yüzünden ölüyoruz..

Sinoplu Dernekleri Federasyonu, ADD, ÇYDD, Greenpeace, Küçük Çekmece Sinoplular Derneği, Samsun 78'liler derneği ve Samsun Hayır Buluşması eyleme katıldılar. Ayrıca, TMMOB adına, Cemalettin Küçük, Şehir Planlamacıları Odası adına, Orhan Sarıaltun, Sinop NKP adına, Can Ergün, Sinop NKP Derneği

Yanımızdaki Çernobil ve birçok yıkıcı kazalara karşın ısrarlarını sürdürüyorlar. Nükleer hem, tehlikeli, hem dışa bağımlı ve hem de pahalı bir enerji kaynağıdır. Ülkemizin bu enerjiye ihtiyacı yoktur. Buna izin vermeyeceğiz" dedi.

Yürüyüş kolunda, konuşma yapılırken ve eylem sonlanırken

bazen dört beş katına çıkıyor. Bu da insanlara gelir sağlıyor doğal olarak. Buralara insanların geliş nedeni, bozulmamış doğası ve iki yakasında iki farklı deniz turizmi oluşundan kaynaklanıyor. Yani samsun Tarafı süt liman bir deniz, öbür taraf yani Hamsilos tarafı bildiğimiz çalkantılı Karadeniz. Denize Kadar inen ormanlar sayesinde temiz bir havalanma yeri

Türkiye İş Cinayetlerinde 1. Sırada

29 Nisan günü, Samsun Atakum ilçesi, Yeni Mahalle Kevser Camii kubbe yapımı sırasında ıslak betonun kaymasıyla beton kitlesi ve kalaslar 6 işçinin üzerine düştü. Olay yerine gelen kurtarma ekipleri 3 işçiyi yaralı kurtarıırken, üçünün cansız bedenlerine ulaşabildi. Hastanede tedavi altına alınan işçilerden biri daha hastanede yaşamını kaybedince ölü sayısı 4 kişiye çıktı.

Güvencesinin olup olmadığı konusunda bilgi verilmeyen işçilerin cenazesine, vali dahil devlet yetkilileri katıldı. Ne yazık ki işçilerin yakınları ve devlet yetkilileri olayı yine kadere bağladılar.

Hatta cami inşaatı nedeniyle ölmelerinin öbür dünyada işlerine yarayacağını vurgulayanlar bile vardı. Dünyanın her hangi bir yerinde böyle bir cinayet olsa yer yerinden oynar, ama Samsun'daki devlet yetkilileri olayı oldu bitti 'ye getirip sorumluluklarını devretmeye çalışıyorlar. Müftülük ve inşaat teknisyenleri hakkında soruşturma başlatıldı deyip olayı kapatacaklar bir daha. Yani asıl sorumlular yok sayılıp sözde sorumlular gündeme getirilecek, onlarda bir şekilde aklanıp, asıl suçlu olan kadere bağlanacak. Belki çalışanların ailelerine birkaç kuruş parada verilir. Aileler ses çıkarsa onlardan da olacakra-

rını bildiği için işi olurluna bırakacaklar. Şehit cenazesi geldiğinde ortalığı birbirine katan Vandallar ses çıkarmayacaklar.

Sonuç olarak bir iş cinayeti

daha işlendi bu ülkede. Dört insan daha öldü yok yere. Ekmek parası diye geçirilecek ne yazık. İnsanın ne kirli ekmekmiş bizimkisi diyesi geliyor.

Cumhurbaşkanlığı Sisteminin İlk Günü

Mustafa Ozkan

Demokratik kurumların olmadığı ve örgütsüz toplumlarda seçim sayım sonuçları sürekli sıkıntılı olur. Şöyle ki: Eğer %2'ye kadar olan oy farkı iktidar aleyhinde ise bu fark çeşitli oyunlarla çevrilebilir. Onları uzun uzun anlatmaya gerek yok. Zaten şu günlerde bir tiyatro gibi izliyorsunuz. Hani futbolda bildik tabir olan "hakem hataları olacak, sizin bir golünüz engelleniyorsa beş atacaksınız ki galip gelesiniz" derler ya, öyle bir şey. Yani bir sistem, yanlış yapana fatura çıkarmak üzere değil de, yanlışlığa kurban gidene fatura çıkarılmaya endekslenmişse, sonuçlar hep böyle olur..

Bazı arkadaşlar, "bu durum Kenan Evren seçimlerinde bile böyle olmadı" diyor. Olmaz mı? Onlar anayasalarını geçirirken mavi (hayır) oyları çoğu seçim yörelerine hiç koymamışlardı. Sağ olsunlar bunlar sandıklara bazı oyları gizli doldurdular veya söylenti öyle. Zaten seçim kurulu mühürsüz meselesini açıklayamıyor bile. Yine Evren, Horoz (Milliyetçi Demokrasi Partisi) partisini önermiş ama

Özal çıkmıştı diyenler var. Aslı öyle değil tabii.. Çünkü asıl reket edecek olan parti veto edilmiş, hatta nerdeyse Horoz partisi kadar milliyetçi olan Halkçı Partinin ırkçı olmayan adayları bile veto yemişti. Biat edeceğini vurgulamasa Özal bile veto yiyecekti nerdeyse. Şimdi de Ahmet hocalar falan veto yiyor diyeceksiniz ya. Öyle işte. Buna karşın Horoz oyları Özal'a yakın olsaydı da görseydiniz sandıktan kim çıkar. Yani o yıllarda hakemin hatasını da yok eden, bir yerine beş atılmıştı da onun için kabullenmişti generaller. Yine de yok sayacaklardı da, uluslararası demokratik kuruluşların kendi ülke yöneticilerine baskıları seçimleri yok saymayı engellemişti o yıllar. Yani burjuvanın demokrasisi böyle. Galip geleceksen hendekleri atlayıp, penaltılara razı olup, hatta bir iki kırmızı karta eyvallah deyip, tüm kötü koşullara karşın iptal olur kuşkusuyla bir yerine beş atacaksın ki atı alan Üsküdar'ı geçmesin..

Her neyse...Şimdi nur topu gibi bir Cumhurbaşkanlığı Sistemimiz oldu. Seviniyor yoksul

insanlar. Havai fişekler eşliğinde dans ediyorlar. Bir genç diyor ki "artık 18 yaşında vekil olabileceğiz". Ne mutlu onlara. Aç susuz. Yıllarca 'ne mutlu', 'vatan – millet için' diyerek aç yatılmaların yerini şimdi başka bir şey aldı. Şimdi 18 yaşında yoksul Karadeniz köylüsünün oğlu vekil olup, bir de askerlikten yırtacak ya, ne mutlu ona! Şehit cenazesi olmaktansa vekil olmak daha iyi değil mi? Mesela maliyeti 8 lira olan fındık artık yeni sistem sayesinde 9-10 liraya satılmayıp, en az 15 liraya çıkacak mutlaka! Çünkü bu sevince bu ödül az bile olsa gerek. Bu sayede yaş çay fiyatları 1.7 liralardan 3.5-4 liralara çıkmalı ki sevinç kursaklarda kalmasin! Asgari ücret Temmuzda 2 500 lira olur bu çok değerli sistem sayesinde! Çünkü patron yapmak istiyordu da, yaptırmıyordu bazı mihraklar. Bu sistem emekliyi de unutmaz. Çünkü onlar Rabia ve bozkurt işaretleriyle sevinç çılgınlıkları attılar alanlarda. En düşük emekli maaşı 2 500 lira olur bence! Hani zenginler bu sistemi istemiyor, karşısına çıkıyordu ya güya. Şimdi görün onların başına gelecekleri! Bu sistem sayesinde

de dolaylı vergilerden kurtulacağız, çünkü vergiyi kazananlar ödeyecek. Esnaf yaşam standardı düzeyindeki kazanca vergi ödeyecek de, onun yerine çok kazananlar ödeyecek! İşsizlik son bulacak örneğin. Olur ya işsiz kalan olursa, normal yaşam standardı ölçüsünde ödenek alacaklar. Demokrasi mi?...Artık onu konuşmaya gerek olmayacak yeni sistem ve lideri sayesinde. Çünkü ulusal sorunu çözecek, Barzani tipi partilere izin verilecek mesele. İsteyen istediği partide örgütlenecek ama iktidar istemek yok. Bütün sendikalar açık olacak ama hak istemek yok. Çünkü hakkı zaten yeni sistem verecek. Eh böyle olursa da bana yan gelip yatmak düşer. Ne o öyle basın açıklaması, miting gibi şeylerle uğraşıp bu yaşta cop ve gaz yemek. Neme lazım artık işkencelerden de kurtulur insanlar; cezaevleri diye bir şey de olmaz herkes için.!

Meğer ne güzel bir şeymiş şu Cumhurbaşkanlığı Sistemi. İlk günden hafifledim çok şükür.!. Meğer ne ayıp edipte HAYIR demişim.

Buradan Bir Reis Geçti

Samsun'da burjuvazinin büyük reisi rüzgarları esti. Sokaklar onarılıp, özel işletmelerin bulunduğu binalar bile temizlenip ışıklandırıldı. Günler öncesinden başlayan hengame sivil bir emir komutaya dönüştü adeta. Bakanlar geliyor, karşısında diğer yetkililer tekmil veriyor. Yapılanlar bir daha, bir daha kontrol ediliyor. Herkes zılgıt yememek için seferber olmuş. Belediye, reisin geçeceği güzergahları onarıyor, polis ihtişamı ve göz dağıyla huzur ortamını sağlamaya çalışıyor. Yakın iller yetmiyor gibi yüzlerce polis günler öncesinden Tokat'tan ve Kırıkkale'den bariyerlerini kapıp gelmişler. Yeter ki ağırlama kusursuz olsun. Paralar oluk oluk aksın ne gam. Çünkü büyük burjuvazinin reisini sokaklarda dilenenlere, seyyar satıcılık yapanlara, taşeron işçi olarak çalışmayı lütfettiklerine hitap ettirecekler. İtirazı olan olmayacak elbet. Olanlara göz dağı verilecek, mırıldanmalar bile fark eden olur mu ürkekliğinde olacak.

Bu doğrultuda reisin geleceğinden bir gün önce, 27 Mart günü ilimizin en keskin muhalefetini yapan ve Hayır çalışmalarını korkusuzca sürdüren altı devrimci büyük bir operasyon şatafatıyla evlerinden alındı. Bu bir

sindirme ve en ufak bir tepkiye neler yapacaklarının kanıtıydı. Evlerinden alınan insanlar başı dik sorguya götürürken zulme mey-

dan okuyorlardı adeta. Burjuva yerel ve genel basını ise büyük bir operasyon ve gizli örgüt çökertilmiş havasıyla veriyordu ki haberi, baki işte biz böyle yaparız dercesine.. "MLK-P operasyonu yapıldı, evlerinde de "FETÖ" doküman ve kitapları çıktı"! İnsanları tanımasak bize "FETÖ"/MLK-P diye lanse edecek-

ler. Ahlaksızlığın ayyuka çıktığı böyle günleri belki de yeni yaşıyor bu ülke. Öyle bir kitap var mıdır bilemem ama olsa bile okumak ne kadar yasak olabilir ki? Ama onlar okumaya, öğrenmeye düşman. İçeri alınan devrimcilerin sorgusu sürerken reis geldi.

Reisin geleceği gün toplu taşıma araçları ücretsiz çalıştı. Yeme içme bedava. Seyyar satıcıların tezgahları kaldırıldı ama zaten karın tokluğuna çalışıyorlar, o gün de reis yarakçıları onları doyurunca mesele çözüldü. İşsizler o gün karnını doyurdu. Suriyeli göçmenler kendi dillerinde haykırarak şanlı Türk bayrağını salladı! Kendi ülkelerindeki bayrağı sallama şansı vermeyenlere. Okullar sudan gerekçelerle tatil edildi, çocuk meydana doluşsun diye. Polisiyle, öğrencisiyle, kamu görevlisiyle ve zorunlu koşulup koşulmayan bir dolu insanla dolup taşı Samsun Cumhuriyet meydanı. Reis coştı, coşturanlar mükafatını alacak elbet. Ama yiğitçe, korkusuzca bu gidişata karşı çıkanlar, korkarak söylemek istediklerini ağız içinde yuvarlayanlar, tiksiniş oraldan uzak duranlar ve sessiz sedasız izleyenler mi yoksa bu patavatsızlıkları yapanlar mı kazanacak göreceğiz. Gün ola harman ola.

Özgürlüğüm Olmazsa...

**“Yerini hiçbir şey tutamaz bu dünyada
Zincirsiz kelepçesiz yaşamanın.”**

Tevfik Fikret

Yusuf Erdem

Bu sabah sağlık ocağından dönerken bir duvarda, üzerinde “Hür doğdum, hür yaşarım / Sana ne, sana ne?” yazan bir afişe rastladım. Bu, beni gençlik dönemimin bir şarkısına götürdü.

Gezi Başkaldırısı zekâsının ürettiği şu sloganı da hiç unutamam: “Kahrolsun ‘bağzı’ şeyler!” Ben de hürriyetlerimizi gasp etmek isteyen burjuvaziye, onun çapsız, birikimsiz ve özgürlük düşmanı politik temsilcilerini düşünüp, Gezi’nin bu güzel sloganını kopya ederek:

“Kahrolsun özgürlük düşmanı bağzı insanlar!” dedim.

Sonra da aklıma Afrikalı bir kadın yoldaşın, beyaz bir gazeteci tarafından kendisine sorulan “Ekmek mi istersin, özgürlük mü?” sorusuna verdiği olağanüstü çarpıcı cevabı geldi:

“-- Özgürlüğüm olmazsa, ekmeğimi çaldıklarını nasıl haykırabileceğim?”

Özgürlük, yalnızca liberal küçük burjuva aydınları için soyut, çok güzel ve büyüleyici bir kavramdır. Oysa bir işçi, bir emekçi, devrimci bir aydın için HÜRRİ-

YET (Özgürlük), ekmek gibi, su gibi, nefes alıp vermek gibi çok somut bir kavramdır ve ondan da öte, olmazsa olmaz, en vazgeçilmez, en zorunlu ihtiyaçtır. Örneğin tüm işçi, emekçi ve kamu görevlileri için örgütlenme, sendika seçme özgürlüğü, grev ve toplu sözleşme silahlarıyla donanmış sendika, iş güvencesi, daha insanca yaşayabilme ve çalışma koşulları, düşüncelerini özgürce dile getirebilme, inancını korkusuzca yaşayabilme ve halkların kendi kaderlerini özgürce belirleme hakkı demektir.

Şimdi de birileri kalkmış bizim yaşam kaynağımız, onurumuz olan özgürlüklerimize el koymak istiyorlar. OHAL’in baskı koşulları altında ve ahlaksızca eşitsiz bir yarışma ortamında, halkın parasını ve devlet olanaklarını en utanmaz biçimde kullanarak, bunlarla da yetinmeyip -getirdikleri kölelik yasasının içeriğinden hiç söz etmeden- devletin ve milletin bekası diyerek, vatan için, devlet için, millet için diyerek, dinî inançları en ahlaksız biçimde gerici politikalarına alet ederek, yalan, dinci-faşist demagoji ve küçük sadakalarla milyonlarca yoksulu uyuşturarak, demagoji ve hileyle “Evet” sonucunu

aldılar, yönetebilecekler mi? Hiç sanmıyorum. Uyguladıkları, uygulayacakları zorbalık, bu zalimlerin siyasi ömürlerini uzatacak mı? Bence tam tersi, daha da kısaltacak. Tarihin hiçbir döneminde zorbalar, akıllı ve vicdanları ilanihaye susturamamışlar ve kanlı iktidarlarının ömrünü pek fazla uzatamamışlardır. Bunlar da sürdüremeyecekler. Ne kadar sürdürebilecekleri de onlardan çok, bizim ne kadar ve nasıl mücadele edeceğimize bağlıdır.

Bu düzenin geçmişine de, bugününe de, geleceğine de “HAYIR!” diyen emek ve özgürlük güçleri, bizler, üç ay önceki bizler değiliz artık. Üzerimizdeki karamsarlık ve çaresizlik hissinin, baskının yol açtığı korku ve sinmişliği yırtıp attık. Önce yavaş yavaş, sonra da çok daha coşkulu ve kitlesel olarak meydanlara, sokaklara çıktık. Dahası, farklı siyasi görüşten, farklı düşünceler taşıyan ve çok farklı orijinlerden gelen BİZLER, birlikte mücadele etmeyi, aynı “Hayır meclisleri”nde birlikte çalışmayı öğrendik. Bu kampanyayı en erken başlatıp, kesiksiz ve gittikçe yükselterek sürdüren Maltepe merkez ve mahallerindeki çalışmalar bu sürece iyi birer örnektir.

Dost düşman herkes şunu iyi bilsin ki biz birlikte mücadele ederek, sokaklara, meydanlara çıkarak umutsuzluğu, umuda dönüştürmeyi öğrendik. Bu

kampanya sırasında geliştirdiğimiz birlikteliği daha da pekiştireceğiz. Hayır meclislerini dağıtmayacağız ve onları genişletip çoğaltarak, bize yönelen her türlü saldırıya karşı koyacak güçte birer mahalle meclisi düzeyine yükselteceğiz. Bütün direnişleri en enerjik biçimde destekleyeceğiz. Kentlerimizin yoksul mahallerinde 80 darbesinden sonra baş gösteren çürümeyi durduracağız; oralarda cemaatlerin, uyuşturucu ve din baronlarının hakimiyetini kıracağız.

Şimdi bu kampanyadan aldığımız güçle 1 MAYIS 2017’ye -dünya işçi sınıfının evrensel BİRLİK-MÜCADELE-DAYANIŞMA GÜNÜ’nü- düşman sınıfa inat, daha büyük bir direnç ve coşkuyla kutlamaya yoğunlaşalım. 1 Mayıs, referandumun gölgesinde kalmamalı, tam tersine birlik ve mücadele çıtamızı daha yükseğe taşımalıdır.

Unutmayalım; ne zaman ki devrimci hareket ile işçi ve emekçiler hareketi buluşup kitlesel olarak alanlara bir sel gibi akarsa ve ne zaman ki bu hareket etrafında bütün mağdurlar ve mazlumların mücadeleleri birleşirse, işte o zaman ufuk ağarmaya başlayacak ve bugün çok güçlü ve yıkılmaz sandığımız burjuva hakimiyetinin gerçekte çok güçsüz ve muhteris ve zalim politikacılarının gerçekte birer zavallı olduklarını göreceğiz.

Mevsimlik İşçilik

Sinan Karasu

Yıllardır yaşadığı krizlerin faturasını işçilere ödeten kapitalizm 2008 itibariyle girmiş olduğu krizden çıkmanın ana rotasını yine emeği daha fazla sömürmek olarak belirlemiş durumda. Bunun en bariz örneklerinden biri ise Türkiye’de son bir yıldır hayatımızda olan AB menşeli ‘Güvenceli Esneklik’ adıyla sunulan İş yasasında ve Türkiye İş Kurumu yasalarında yapılan değişiklik.

İlk başta ‘güvenceli’ kavramıyla bir reformun kampanya sloganı gibi dursa da, esneklik bu büyümlü sözcüğün sadece bir maskeden ibaret olduğunu gösteriyor. Oysaki iş ve çalışma koşullarında işçilerin ister günlük çalışma saatlerini, ister iş ücretlerini, ister sosyal güvencelerini ele alını; bunların hiçbirisi işçiler için esnetilemeyecek

kadar hayati önem taşır. O zaman neden böyle bir formülasyonun karşımızda durduğuna bakmamız gerek. Esneklik kısmının işçilere düşen pay olduğu belli. İşin büyümlü tarafı güvenceli ise, işverene sömürü koşullarını daha planlı bir biçimde yürütmesi için yardımcı olduğunu belirtelim.

Kayıt dışı çalışılan iş kollarını hedef alan bu düzenlemenin bir ayağını mevsimlik tarım işçileri oluşturuyor. ÇSGB’nin ‘Tarım İşçileri Artık Güvende’ sloganıyla yürüttüğü bu değişiklikle, tarım işçilerinin artık sendikal hakları ve istihdam güvencesi olan sigortalı işçilere dönüştürüleceği yalanı söyleniyor.

Bu yalanın en çok dile getirildiği yer ise kamu spotu. Sağlık hizmetlerinden faydalanan, iş ücretini elden almayan, güvenli araçlarla taşınan işçilerin yüzünden adeta

mutluluk fişkiriyor. İlk başta tarım işçilerinin çalışma koşullarını iyileştirme samimiyetine sahip (cast ekibinin çoğunu çekimin yapıldığı yerdeki tarım işçilerinden seçmesinden kaynaklı bir samimiyet) gözükken bu kamu spotunda keşke yapılan yasal düzenlemenin 51 ve daha üzeri işçi çalıştıran işyerlerini kapsadığı* yani tarım işçilerinin çoğunu ve mevsimlik tarım işçilerinin tamamını ilgilendirmediyi belirtselerdi. Belki o zaman ‘evet, kamu spotu olmuş’ diyebilirdik.

Her yıl en çok iş cinayetinin gerçekleştiği (genelde inşaat sektöründen sonra) açık römorklarda, taşıma kapasitesinin iki katını taşıyan minibüslerde balık istifi taşınan, asalak dayıbaşılarla, etnik kökenin ve cinsiyetin iş ücretlerinde farklılık yarattığı, çocuk işçiliğinin en yüksek oranına sahip... tarım sektöründe her şey yolunda gö-

züküyor. Eksik kalan, işçilerin sendikal hakları ve sigortalarıydı; böylece bunu da tamamına erdirdik. Bizler ne de olsa hakkın alınmak için savaşılmaması gereken değil, bize bahşedilen olduğunu söylüyoruz ya; o yüzden, bizim için hayati öneme sahip konularda bile öylece durur, hayatımıza nasıl güzel çiçek ekiyorlar diye seyrederek.

Yok, sadece kaynama noktasına gelmeyi bekliyoruz diyor-sak eğer, soğutmasını da bilirler. Kaynayıp üzerlerinde ateş olacaksak, insanca yaşamı hak ediyoruz diyorsak, bunu birlik olarak, örgütlü olarak yapabiliriz.

Onların yalanlarına karşı;

İşçi ve Emekçilere Eylem ve Örgütlenme Özgürlüğü!!

* 2003 tarihli ve 4857 sayılı İş Kanunu 4. maddesinin (b) bendi

Makineler ve İnsanlar

Tamer Atlı

Teknolojik gelişmeler ve makineler insanlara yardımcı olabilirler ölçüde insanidir. Makine ve teknoloji ürünleri özel mülkiyet olduğu ölçüde sömürülecek insanın bile yok oluşu demektir. Yani gelişmeler kamu yararına olmadığı sürece sömürü aracı olmaktan öteye gidemezler. Örneğin

on iki saat kazma sallayıp, inşaat temeli kazan onlarca işçinin yerine bir makine koyup üzerinde bir işçi görevlendirmek ve o işi daha çabuk yapmak ne kadar çağdaş ise dokuz işçiyi açlığa sevk etmek o kadar çağdışı ve alçaklıktır. Bu sayede dokuz kişiyi ölümüne kan ter içinde çalışmaktan kurtaran makine, muktedirlerin güdümüne girince insanları açlığa ve ölüme mahkum ediyor..

Böyle bir durum Turnalık orman deposunda yaşanıyor şimdilerde. Ordu, Çambaşı Orman İşletmesi, Turnalık deposunda işçiler güvencesiz, çağdışı koşullarda çalışarak en azından karınlarını doyuruyorlar. Hiç bir garantisi olmayan bu insanlar yıllar yılı gözlerden uzak, hem de devletin kurumunda hiçbir kayıt altına alınmadan çalışıyorlar. Ormanda kesimden, tomrukların istiflenmesine ve onların başka yerlere sevk edilmesi için araçlara yüklenmesine kadar tüm işleri yapıyorlar da bu işleri kimin yaptığını sağır

ve kör olan hiçbir devlet yetkilisi görmüyor. Bazen yaralanan ve ölenler olunca telaşlanıyor devletin “namuslu insanları” da, “namuslarına” ziyan gelmesin diye çeşitli hilelerle insanları ikna edip duyulmasını engelliyorlar. Ama şimdilerde oraları bile çok görmeye başladılar insanlara. O işleri de makineler yaptırdı, insanları yorulmaktan kurtaracaklarmış. Ama

aç kalmalarını nasıl önleyecekleri hakkında bir fikirleri yok.

Buralarda önceleri de tomruk kesme ve benzeri işler vardı. Kırk-elli yıl önce ormanlarda yol ve çağdaş motorlu testereler olmadığı için insanlar ağaçları baltalarla keser, öküzlerle ormanın derinliklerinden çıkarırlardı. O zamanlar balta sallayanın yorulup dinlendiğine, öküzlerin belirli saatler dışında çalıştırılmayacağına kimse karışamazdı. Çünkü karışılırsa bilinirdi ki bu işi böyle yapmanın dışında başka yol yoktur. Doğal olarak öküz canlıdır, yiyip içip dinlenecek, insan belirli bir süre sonra yorulacak. Sonra yollar yaptılar ormanın her köşesine kadar. İşçiler sevindi ne güzel en uzak yerlere kadar araçlarla gideceklerdi artık. Onun devleti onun yorulmasını istemiyor sandılar. Oysa mesele onun yorulması değil, işlerin daha çabuk yürütülmesi, değerlerin daha fazla birikmesiydi asıl mesele. Vinç

sesleriyle yankılandı ormanın derinlikleri. On kişinin vadiden çıkaramadığı tomrukları tek başına canavar vinçler çıkarıyordu bir kişinin yönlendirmesiyle. Az çalışacağını sananlar daha çok çalışmaya başladılar. Çünkü bir sürü yedek birikmişti arkalarında yapılan yollar ve canavar vinçler sayesinde. İşini kaybeden yarı, diğer yarının rakibi olmuştu artık. On saat çalışma bile yetmiyordu artık orman işçilerine. Bazen fener ışıklarında bile çalışmak zorunda kalıyorlardı far lambalarıyla yedeklenerek. Böylece yedek kalmaktan bıkanlar rekabeti bırakıp şehirlere göçtüler. Çoğu kot taşlama ve mermer fabrikalarında kırklı yaşlara gelmeden öldüler. Ama sevinerek öldüler çünkü tomruk depolarında aldıklarının iki katını aldılar kimsenin çalışmadığı işlerde çalışarak. Sonunda memleketlerine cenazeleri gelip bir güzel mermer mezara kavuştu ya, ne ister artık öbür dünyadan. Belki artan mezar parasıyla babasının mezarını bile yaptırmıştır kim bilir..

Şimdi yükleme makineleri de yaygınlaşmaya başladı. İnsan emeğinden daha ucuza gelince makineler, hemen kenara itilir insanlar bu zalim düzende. Onların yaşamları önemli değildir, yaşasın yeter ki para babaları ve yüce devlet. Nasılsa onlar ısırganı toplar aş eder, kabalağı kışa saklar. Onların ölümü ve açlığı önemli değildir, çünkü onlar makineler kadar anlam ifade etmezler zalimlerin nazarında. Bir makine zorlanınca parça kırar diye zor-

lamaktan vazgeçenler, insanların ölümüne bir kap yemek göndermeyi övünme meselesi yaparlar sahtekarlar.

Şimdi orman işçileri yükleme

araçlarının devreye gireceği günleri bekliyor endişeli yüzlerle. İnsani koşullarda olmayan çalışma koşulları ellerinden alınacak diye. Belki de daha fazla çalışıyorlar ki, makinelerin yerine bizi tercih etsinler diye. Ama çok geç artık. Onlar bilmeden kendi yoldaşlarını daha fazla çalışarak rekabette nasıl saf dışı ettiyseler, makineler de onları saf dışı edecekler. Belki işlerinden birini makine, “komutan” olarak üzerine alacak o kadar.

Bu çağdaşlık dost mudur, düşman mıdır bilinmez. Yararlı mıdır, zararlı mıdır hiç bilinmez. Çünkü bu zalimlerin maşaları insanları işsiz bırakmayı bir yana bırakın, aç bırakıyorlar. Öyleyse bu makinelerin hakimiyetine bir son vermek gerek. Ama onları yıkarak, kırarak değil; onları zalimlerin elinden kurtararak. Onları insanlığın yararına sunarak. Onları zenginleşme aracı olmaktan çıkararak. Onları kamu malı yapılarak. Onları köleciler toplumdaki insanlar gibi köle olmaktan kurtararak. Yani çağdaş gelişmeleri insanlık yararına sunmadığımız sürece, çağdaş gelişmeler öyle bir sömürü aracı olur ki, köle düzenini bile aratır bizlere..

O zaman bu gidişata dur demek gerek. Onun için ise örgütlenmek gerek. Bu örgüt işçi sınıfının örgütü, örgütlenenler ise işçi sınıfı ve işçilikten bile atılmışlardan oluşmalıdır. Çünkü bir tarafta işçi sınıfı, diğer tarafta kapitalist

katiller, yani burjuvazi var. Bu gidişata dur demek, bu gidişatı düzenleyenler tarafından gerçekleştirilemeyeceğine göre, işçi sınıfına güvenmek gerek...

Sınıf Savaşımında Yeni Dönem

Tahir Ozan

Türkiye işçi sınıfı tarihinin en sıkıntılı dönemlerinden geçmektedir. Geçen yıl ki 1 Mayıs sürecindeki baskı ve zorluklar bu yıl daha da katmerlenerek devam etmektedir. Haziran seçimlerinin hemen akabinde işçi ve emekçi yığınlara ve Kürt halkına karşı saldırıya geçen egemen güçler baskılarını darbe sürecini de bahane ederek olabildiğince artırmış ve OHAL koşulları emekçilere olağan bir süreçmiş gibi dayatılmaya çalışılmıştır. Egemen sınıfın tezgahından geçirilerek demokrasi görünümü kazandırılmaya çalışılan deli gömleği, tüm emekçi sınıflara ve Kürt halkına giydirilmeye çalışılmaktadır.

Terör bahanesiyle baskıcı otoriter Oligarşik bir rejim inşa etme çabasındaki egemen sınıf, her alanda toplumu gerici muhafazakar bir pozisyona doğru sürüklemektedir. Baskı ve zorun dozajı her geçen gün artırılmakta ve içeride ve dışarıda savaş hali durumu olağanlaştırılmaya çalışılmaktadır. Her alanda kısıntısı kalmış demokratik hak ve özgürlükler yok edilmeye çalışılmaktadır. Darbe süreci bahane edilerek ilan edilen OHAL'in egemenlere göre Referandum sürecinden

sonra kaldırılacağı ilan edilmiş olmasına rağmen Referandum süreci sonrası OHAL'in hemen uzatılması rejim krizinin derinliğini göstermektedir. Referandum sürecinde alınan resmi sonuç yeterli gelememiş olmalı ki egemenler toplumu baskı yasalarıyla yönetmeye devam etmeye çalışmaktalar. Referandum sonucu sonrası sürecin 1 Mayıs'a doğru sarkması karşısında egemen sınıf, baskı ve zorla işçi ve emekçilerin 1 Mayıs kutlamalarına katılmasını engellemeye çalışmıştır. Örneğin İzmir'de 1 Mayıs kutlamalarının yapılacağı alana saldırı girişimleri olacağı ilan edilirken 1 Mayıs alanına girişlerde arama noktası sayısı ikiye çıkartılmış ve işçi emekçiler adeta yalıtılmış bir yönden meydana yürümek zorunda bırakılmışlardır. Ayrıca açılacak pankartlara müdahale edilmiş, atılan sloganlar nedeniyle işçiler, gençler gözaltına alınmaya çalışılmıştır.

İşçi sınıfının ve genel olarak emek hareketinin durumu geçen 1 Mayıs'tan bugüne değin istikrarlı bir yükseliş göstermemektedir. İşçi sınıfı ve emekçi hareketin mücadelesi halen bölük pörçük ve hızlı yükseliş ve düşüş yaşayan bir seyir izlemektedir. İşçi cinayetleri tarihimizin rekoru-

nu kırmaya devam ediyor. Ciddi baskılarla karşılaşmasına rağmen özellikle işçiler kendi kısmi ekonomik-sendikal talepleri etrafında yerel birçok eylem, grev vb hareketler git gide yaygınlaşmaktadır. Egemen sınıfın Hükümetin, Sendika yöneticilerinin tüm engellemelerine karşın işçi sınıfının örgütlenmesinin önemli biçimi olan sendikalaşma talebi halen hız kesmeden bir eğilim olarak yükselmeye devam etmektedir.

Metal direnişinin etkileri birçok işkolunda kendisini gösterdi. Asgari ücrete gelen sefalet zamlarına karşı öncesinde de sonrasında da EK ZAM talebiyle çok sayıda eylemler oldu. Arçelik, Tofaş ve Reno işçilerinin işten atmalara karşı 2016 Şubatında yaptıkları iş yavaşlatma girişimleri ile işyeri önünde atılan işçilere yapılan saldırılarla işaret fişeği çakılan saldırgan tutum tüm işçi emekçi eylemlerinde kendini göstermiştir. Türk-İş' bağlı Sendikaların engelleme girişimleri, pespaye durumları işçilerin de tepkisini çekmiş ve bu günlerde tekrar sendikal tercih için atağa geçmeye hazırlanırken yaşanan işten çıkarmalar, işçilerde moral bozan bir görüntü olarak belleklere kazınmıştır. Bu anlamda sendikal bürokrasi hala işçi

hareketinin önündeki en büyük engel ama patronların da en büyük dayanaklarından biri olmayı sürdürmektedir.

Kamu emekçileri de OHAL yasakları ile iş güvencelerini kaybetmişlerdir. Temmuz darbesinden bu yana yaklaşık 200 bin bin kamu emekçisinin işten atılması, açığa alınması, tutuklanması, saldırının boyutunu gözler önüne seren bir diğer olgudur.

Önümüzdeki dönemde işçi sınıfı yeni bir saldırı dalgasıyla karşı karşıyadır. Toplu işten çıkarmaların önündeki tek ekonomik engel olan kıdem tazminatı yok edilmek isteniyor. Metal iş kolunda toplu sözleşme dönemi yaklaşıyor. Bu 2015'te başlayan yarım kalmış mücadelenin yeniden alevlenmesi anlamına geliyor. Ancak sendikaların bu toplu sözleşme dönemini birleşik bir mücadeleyle karşılaması mevcut konumları ve devletle olan ilişkileri nedeniyle mümkün değildir. Bu süreç işçi sınıfının, mevcut sendikal cendereyi kırmasında yeni bir sınav olacaktır. İşçi sınıfı içindeki öncü işçiler, sosyalist ve komünistlerle el ele vererek bu sınavı hazırlanmalıdır. Bugün proleter siyasetteki mevcut tikanıklığı açılması bu sınavdan başarıyla çıkmaya bağlıdır.

Karabağlar Belediyesinde Grev Hazırlığı

Karabağlar Belediyesi Spor AŞ İşletmesinde bir süredir devam eden ilk toplu iş sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine 18 işçinin çalıştığı işletmede örgütlü olan DİSK'e bağlı Dev Turizm İş grev kararını asarak grev sürecini başlattı.

Belediye yetkilileri sendikaya gerek işkolu yetkisi açısından, gerekse de çoğunluk açısından itiraz etmiş, konu mahkemeye taşınmıştı. Yargı süreci sonrasında sendikanın tüm itiraz davalarını kazanması üzerine sözleşme görüşmeleri 14 ay gecikmeli başlamıştı. Belediye bürokratları iki yıl için, 1500 TL alan işçilere 200 TL zam ve yıllık 300 liralık gıda fişi önerisinde bulunurken, sendika net 2500 TL maaş talebinde bulunuyor. Sözleşme görüşmelerinin arabulucu sürecinde de anlaşma sağlanamaması üzerine sendika grev kararı aldı. Anlaşma sağla-

namaması durumunda 20 Mayıs'a kadar sendika greve çıkarak hizmet vermeyi durduracak.

Grev kararı, belediyenin Uğur Mumcu Sosyal Tesisleri'nde yapılan eylemle asıldı. Eylemde 'İş ekmek yoksa barış da yok', 'Sözleşme hakkımız, grev silahımız', 'Turizm işçisi köle değildir' ve 'Sadaka değil, toplu sözleşme' sloganları atıldı. Basın açıklamasını okuyan Dev Turizm İş Ege Bölge Temsilcisi Tahir Ozan, Karabağlar Belediyesinin yetkiye yaptığı itirazlarla süreci uzattığını belirterek, "Sendikamız hukuk mücadelesi vererek kazandı ve TİS görüşmelerini başlattı. Yürütülen toplu sözleşme görüşmeleri daha en başta Spor AŞ işverenin ayak diremesi üzerine idari maddelerde çıkmaza girdik. Fedakarlıklarla idari maddelerde önemli ölçüde anlaşma sağladyasak da işletme yönetimi asgari ücret dü-

zeyinde zam vermeye çalışınca bir kez daha görüşmelerin tıkanıldığını" söyledi.

Karabağlar Belediye Başkanı Muhittin Selvitopu ile görüşmeye çalıştıklarını, ancak referandum sürecinden kaynaklı olarak görüşülemediğini ifade eden Ozan, şunları söyledi: "Sendikamız, konfederasyonumuz bilindiği üzere referandum sürecinde etkili bir hayır çalışması yürütmüştür. Üyelerimiz hayır kampanyasının fedakar militanları olmuştur. Ancak geline noktada halen işçiler lehine bir sonuca ulaşamamıştır. Bu nedenle sendikamız Devrimci Turizm İşçileri Sendikası bugün buraya grev ilan kararını asmaktadır."

Selvitopu'na seslenen Ozan, "İşçilerin taleplerine kulak veriniz; onların taleplerinin yüksek ücret olmadığını sizler de biliyorsunuz. İşçilerin talebi, tüm belediye şirketlerinde çalışan işçilerin şu an aldıkları ücretlerin çok daha altındadır. Bu çağrımıza yanıt verilmediği takdirde sendikamız ve işçilerimiz kendilerinin belirlediği gün ve saatte greve çıkacaklardır. Tüm kamuoyuna ve emek dostlarımıza duyururuz" dedi.

Amerikan Askeri Çılgınlığı Dünyayı Rehin Alıyor

Önümüzdeki birkaç gün içinde bir nükleer savaş çıksın ya da çıkmassın - çılgın gerçek şudur ki, tüm dünya Amerikan askeri çılgınlığı tarafından rehin tutuluyor.

ABD'nin sonunda, parano-yak hegemonik görüşüyle Kuzey Kore, Suriye, İran, Rusya ya da Çin gibi "düşmanlar" olarak adlandırdığı ve "tehdit" olarak gördüğü herhangi bir yabancı devletle bir savaş başlatması yalnızca zaman meselesi gibi görünüyor.

Burada ortak payda ABD'nin askeri saldırısı. Ve ABD askeri gücünü bu kadar tehlikeli yapan şey, o ülkeyi yöneten insanların, açıkça söylemek gerekirse - kendi sanrıları, kibirleri ve bilgisizlikleriyle bu kadar aptal olmalarıdır.

Amerikan haber ajansı, NBC, Trump yönetiminin Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'ne önleyici saldırı düzenlemeye hazır olduğunu bildiriyor. Bu arada Kuzey Kore, kışkırtıcı saldırganlık dediği şeye yanıt olarak, ABD saldırılarını önceden önlemek için Amerika veya müttefiklerine nükleer saldırıyla karşılık vermeye hazır olduğunu belirtti.

Bu hafta sonu, Kuzey Kore kurucusu Kim Il Sung'un 105. Doğum yıldönümünü kutluyor. Onun torunu olan şimdiki lider Kim Jong Un, BM Güvenlik Konseyi kararlarını ihlal ederek, olayı "kutlamak" için altıncı yeraltı nükleer silah denemesini yapmak isteyebilir. Bununla birlikte, Kuzey Kore'nin böyle bir eyleminin bir savaş hareketi değil, yalnızca bir "deneme" olduğunu unutmamak gerekir.

Ancak, Washington'un Kore Yarımadası açıklarına nükleer güç yığmasının, Kuzey Kore liderliği tarafından bir saldırganlık olarak görüleceği inkar edilemez.

Trump yönetiminin geçtiğimiz hafta Suriye'ye uluslararası hukuku ihlal ederek 59 güdümlü füze atması kuşkusuz, Washington'un yasallığı kale almadan, nerede ve ne zaman olursa olsun büyük askeri güç kullanmaya istekli olduğu yönünde bir işaret oluşturmaktadır.

Son birkaç gün içinde, ABD'nin Afganistan'da en büyük konvansiyonel (nükleer olmayan) bombası olan MOAB ya da Tüm Bombaların Anası'nı kullanması, Washington'a karşı herhangi bir

hukuki kısıtlamanın ortadan kaldırılmasına yönelik bir başka hesaplanmış adım olduğu kadar Kuzey Kore'ye ve diğerlerine, tek taraflı ve önleyici olarak hareket etmeye hazır olduğunu gösteren bir işarettir.

Pasifik bölgesindeki tüm büyük güçler, - Rusya ve Çin de dahil olmak üzere - Kore Yarım Adası'ndaki patlayıcı gerginliğe müzakereci bir çözüm çağrısında bulunuyorlar. Ancak diyalogu reddeden tek güç Washington. ABD Dışişleri Bakanı Rex Tillerson, bu hafta Moskova'da yakın gelecekte Kore krizini çözmek için hiçbir görüşme yapılmayacağına söyledi. Niçin görüşme yapılmayacak?

Trump, "Kuzey Kore sorunu" tek başına ve askeri güçle çözeceğini söyledi. Böyle bir zihniyete, şu soru sorulmalı : bu durumda haydut devlet kim oluyor?

ABD askeri gücünden daha şaşırtıcı olan şey, Amerikan yöneticilerinin aptallığıdır.

Yukarıda belirtilen NBC raporunda, Beyaz Saray'ın "yetkililer, Kuzey Kore'nin bir nükleer silah testi yapmak üzere olduğuna ikna oldukları taktirde" Pyongyang'a darbe vurmaya hazır olduğunu söylüyor. Bu, "deneme" ile orantılı bir yanıt değildir.

Bununla birlikte, burada gerçekten rahatsız edici ifade "ABD yetkililerin ikna olması" halinde" sözüdür. Trump'un uluslararası hukukun göz ardı edilmesinden mutluluk duyduğu ve ABD istihbaratının son derece kötü olan standartları göz önüne alındığında, ABD'nin Kuzey Kore'ye karşı önleyici tedbiri alma ihtimali yüksektir.

Trump'ın Suriye'deki son saldırısı, Washington'daki politikacıların ve askeri şeflerin dengesiz,

dünyayı umursamaz doğasının kanıtıdır.

Medyadaki haberler, Trump'ın 4 Nisan'da Suriye'deki kimyasal silah saldırısı olayının Fox Haberlerini izledikten sonra Tomahawk füzeleri ile Suriye'ye saldırmaya karar verdiğini ortaya koydu. Buna ek olarak, bildirildiğine göre ABD başkanı, bu saldırı kararını kızı Ivanka'nın iddia edilen kimyasal olayda ölen çocukları görmesinin verdiği duygusal tepki üzerine aldı.

Suriye'deki kimyasal silah olayının Batı destekli terörist ci-hatçılar tarafından gerçekleştirilen bir sahte bayrak operasyonu olduğuna inanmak için bir çok neden var. Ancak Trump yönetimi, Suriye hükümetinin kimyasal silah saldırısı gerçekleştirdiğine ilişkin en yüzeysel iddialarla bu ülkeye yönelik canice bir saldırı yaptı.

Trump'ın uçucu egosu patlayıcı karışıma eklenir. Şu ana kadar haftalarca "Kuzey Kore sorununa" dikkat etmesi gerektiği konusunda ısrarcı oldu. Yanlış ABD istihbaratı ve ABD nükleer vurucu güçlerinin Kore Yarımadası açıklarında konuşlandırılması, ve hevesleri danışmanların çevrelediği kendini beğenmiş bir Başkomutan ile savaş mantığı yürütülüyor.

Öte yandan, Kuzey Kore liderliği Trump'ın Suriye'deki son saldırganlığına dikkat çekti. Kuzey Kore, önleyici tedbir alabileceği konusunda uyarıyor. Amerika'nın müttefiki Güney Kore'nin başkenti Seul, Kuzey Kore'nin ateş gücü menziline bulunuyor. 20 milyondan fazla nüfusu ile Seul'e yönelik bir saldırı felaket olurdu. Füzeler uçmaya başladığında, dünya büyük bir olasılıkla, kendisini, Çin ve Rusya'yı ABD ile

nükleer bir çatışma içine sürükleyecek küresel bir savaşta bulacaktır.

Bu uğursuz tahmin, kaçınılmaz değildir. Kore krizine yönelik diyalog ve müzakereli bir siyasi çözüm tamamen mümkündür. Tüm taraflar yıllardır süren askeri gerginliklerin barışçıl yollarla çözülmesi için kararlıysa, Japonya, Çin, Rusya ve Amerika Birleşik Devletleri, kronikleşen bu sorunu çözebilir. Fakat sorumluluk yükü, ABD'dedir. ABD ise askeri bir gösteri yapma konusunda ısrarcı davranıyor.

Sorunu bu kadar güvensiz yapan şey Washington'un kalın kafalı, kibirli aptallığıdır. Trump, önceki yönetimlerin ötesinde bir vurdumduymazlıkla Washington'un kibirinin en yeni tezahürü.

Trump'ın, geçen hafta Suriye'de görülen tek taraflı askeri saldırıya ve bu hafta Afganistan'a kitle imha silahları konuşlandırılmaya hazır oluşu endişe verici.

Ancak bundan daha da endişe verici olan, ABD "istihbarat"ı ve Amerikan siyasi "liderliği"-nin sanrılara açık olması. ABD, kimyasal silahlar konusunda aşırı derecede şüpheli iddialarla Suriye'ye güdümlü füze saldırısında bulunabiliyorsa, artı, daha saf ve kolayca kandırılabilen bir başkana sahipse, o zaman dünya gerçekten uçsuz bucaksız bir uçuruma itiliyor demektir.

Amerikan nükleer silahlarından çok daha tehlikeli olan şey, Amerikalı yöneticilerin iflah olmaz vicdansızlığıdır. Bunlar, kendilerini üstün görmeleri ve insanlığı umursamazlıklarıyla 72 yıl önce Japonya'da atom silahları kullananlarla aynı tür insanlardır. Hâlâ kendilerinin "haklı" olduklarını düşünenlerin canavarca soykırımı.

Dünyanın Amerikan askeri çılgınlığı tarafından rehin tutulması iğrenç bir şeydir. Ve bu, İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana yedi yıldan fazla zamandır devam ediyor. Soru şudur: Bu Amerikan deliliği güvenli bir şekilde ortadan kaldırılabilir mi, bunun barışçıl bir sonu olabilir mi?

Finian Cunningham / 15/16, Nisan 2017, "Sputnik "

Brezilya'da Genel Grev

Brezilya'da protestocular, on yıllardır ilk genel grevde polisle çatıştılar.

Sendikalar, devlet başkanı Temer'in kongre yoluyla kemer sıkma önlemleri olarak , çalışanların haklarını zayıflatacak ve emeklilik sistemini yeniden düzenleme-

ye yönelik çabalarına karşı halkı greve çağırdılar.

24 saatlik genel grev Pazartesi günü 1 Mayıs öncesinde Cuma gece yarısından sonra başladı.

Cuma günü Latin Amerika'nın en çok nüfusa sahip ülkesinin birçok kentinde ulaşımı durduran

genel grev sırasında protestocular, otobüsleri ateşe verdiler, yolları kapattılar ve polisle çatıştılar. Askeri polisin bildirdiğine göre Sao Paulo'daki gösterilerde 21 kişi tutuklandı.

Grev, Kongre'de görüşülmekte olan iş kanunundaki ve emeklilik sistemindeki büyük değişiklikleri protesto etmenin yanı sıra, derin bir resesyon ve yükselen işsizlik ortamında yolsuzluklarla boğulan ve gelecekte endişe eden pek çok Brezilyalının öfkelerinin çığgın bir görüntüsünü oluşturuyordu.

Rio de Janeiro'da, meclis binası önünde polisle çatışmaları müteakip birkaç otobüs yakıldı. Sao Paulo'da binlerce kişi, protestocuların, kendilerini engellemeye çalışarak ses bombaları ve göz yaşartıcı gaz kullanan polise

taş attılar ve Başkan Michel Temer'in rezidansına yürüdü.

Sendikalar grevin başarılı olduğunu ve otomobil, petrol, okul ve hatta bankacılık gibi kilit sektörlerde milyonlarca işçinin greve gittiğini belirttiler. Grevler 26 eyalette ve Federal Bölge'de hayatı etkiledi.

Grevin Brezilya'daki sanayinin büyük kısmının yoğunlaştığı Sao Paulo'da otomobil üretimi üzerinde büyük etkisi olduğu ifade ediliyor.

Şirket yetkilileri ve sendikalarından alınan bilgiye göre, General Motors Co, Ford Motor Co., (Toyota Motor Corp ve Mercedes-Benz'in ana şirketi Daimler AG'de üretim durdu.

28,Nisan 2017 Reuters / World News

Filistinli Tutsaklar Açlık Grevinde

İsrail cezaevlerinde "Özgürlük ve Haysiyet" grevini desteklemek için kurulan medya komitesi, açlık grevinde bulunan 1500 Filistinlinin sayısının arttığını söyledi.

Değişik siyasi görüşlerden Filistinli tutsaklar, başlangıçta eski Fetih lideri Marwan Barghouti tarafından 17 Nisan'dan bu yana İsrail cezaevlerinin şartlarını protesto etmek için yapılan çağrıyla açlık grevine başladı.

İsrail Cezaevi Servisi (IPS), Filistinli Tutsaklar Günü'nde başlatılan açlık grevindekileri tecrite koyarak ve avukatlarının ve aile-

lerin yasal ziyaretlerini yasaklayarak tutukluları cezalandırmaya devam etti.

Filistin Tutsak İşleri Komitesi Başkanı Issa Karae, İsrail medyasında yer alan 88 mahkûmun açlık grevini bitirdiğine ilişkin haberleri de yalanladı.

İsrail cezaevi yetkilileri hapis-hane bölümlerine baskın düzenleyerek kişisel malları ele geçirdi ve açlık grevcilerini dua etmekten ve hapis-hane alanlarında mola vermekten alıkoymdu.

İsrailli hapis-hanelerde 300 küçük çocuk olmak üzere 6.500 Fi-

listinli var. Tutukluların bazıları Tel Aviv'in idari gözetli politikası kapsamında tutuluyor ve bu da ücret almadan sınır dışı edilmeye devam ediyor.

Filistinli mahkûmlar idari gözetli politikası ve zor cezaevi koşullarında protesto amacıyla açlık grevlerine düzenli olarak başlıyor.

Gökten Ölüm ve Açlık Yağıyor!

Birleşmiş Milletler'in bir uzmanı Suudi Arabistan'ın, iki yıldan uzun süre saldırmakta olduğu Yemen'deki, ülkeyi "felç edici" hava ve deniz ablukasını derhal

kaldırmaya çağırdı.

BM özel raportörü olan Idriss Jazairy, "Ticari ve insani mal ve hizmetlerin Yemen'e ulaşmasının ve ülkedeki dağıtımın engellen-

mesine ilişkin yersiz gerekçelerle, çok uzun zamandır savaşın kurbanı olmuş bir ulusun felce uğratılmakta olduğunu" söyledi.

Suudi ablukası, Yemen'deki insani felaketin ana nedenlerinden biridir ve gıda, yakıt ve tıbbi malzemelerin ithalatını ve ihracatının yanı sıra, insani yardımları da engellemektedir.

En son BM rakamlarına göre, 21 milyondan fazla insan, ya da Yemen'in nüfusunun yaklaşık yüzde 80'inin insani yardıma ihtiyacı vardır.

Bir başka gelişmede, BM Dünya Gıda Programı (WFP), dokuz milyon vatandaşın açlık sınırında olduğu Yemen'in "kırılma noktasına" yaklaştığını söyledi.

WFP'nin Yemen ülke direktörü Stephen Anderson "Durum, benzeri görülmemiş derecede açlık ve gıda güvensizliği ile Yemen'de kırılğan bir noktaya yaklaşıyor, milyonlarca insan acil gıda yardımı olmadan artık hayatta kalamaz" dedi.

Suudi Arabistan, Mart 2015'ten beri Yemen'e karşı acımasız bir askeri kampanya yürütüyor. Kraliyet, güney komşusu üzerinde hava ve deniz ablukası uyguluyor.

Yemenli sivillerin bu kötü durumunu görmezden gelen İngiltere ve ABD, Suudi güçlerine büyük miktarda silah ve askeri eğitim sağlıyorlar..

(AhlulBayt Haber Ajansı)

İşbaşı

Anadolu Yayıncılık adına İmtiyaz Sahibi:
Nevzat
Eraydın Yazı İşleri Müdürü: Tahir Ozan
Aylık, Siyasi, Yaygın Türkçe Yayın
Adres: Fırat mah. 647/8 sak. Erkin Yuva sitesi
A blok, No:5 kat:8/35 Buca -İzmir
Baskı tarihi: Mayıs - 2017
Basım yeri:Özdemir Matbaacılık Maltepe mah.
Gümüşsuyu cad. Odin Topkapı semti No28/245
Zeytinburnu /İstanbul Tlf. 0212 577 54 92

İzmir: Fırat mah. 647/8 sak. Erkin Yuva sitesi
A blok, No:5 kat:8/35 Buca -İzmir

**İstanbul-Hasanpaşa mah. Derici Zeynel sok.
No:19 kat-3/8 Kadıköy İst. Yazışma: .PK. 15
Kadıköy/İst**

İletişim: info@sozveeylem.com

Söz ve Eylem Dergisi'nin Ekidir

“Yoldaş işçiler!”

1 Mayıs geliyor, bütün ülkelerin işçilerinin sınıf-bilinçli bir hayata uyanışlarını, insanın insan üzerindeki her türlü zulüm ve baskısına karşı mücadelelerindeki dayanışmalarını, emekçi milyonların açlık, yoksulluk ve aşağılanmadan kurtulmak için yürüttükleri mücadelelerini kutladıkları gün. Bu büyük mücadelede iki dünya karşı karşıya duruyor: sermayenin dünyasına karşı emeğin dünyası; sömürünün ve köleliğin dünyasına karşı kardeşliğin ve özgürlüğün dünyası.

Bir yanda bir avuç kan emici zengin... Fabrikalara, iş aletlerine ve makinalarına el koydular; milyonlarca dönüm araziye ve yığınla parayı kendi özel mülkiyetleri haline getirdiler. Hükümeti ve orduyu kendilerine uşak yaptılar, biriktirdikleri servetin sadık bekçi köpeği haline getirdiler.

Diğer yanda, maldan mülkten yoksun milyonlar... İşe kabul edilmek için kalantolara yalvarmaya zorlanıyorlar. Emekleriyle bütün zenginliği yaratırlar; ama bütün hayatları boyunca bir dilim ekmek için mücadele etmek, çalışmak için sadaka ister gibi dilenmek, bellerini büken işlerde sağlıklarını ve dirençlerini tüketmek zorundadırlar ve köylerdeki harap evlerinde ya da büyük şehirlerdeki bodrum katlarda ya da çatı katlarında açlıktan ölürlər.

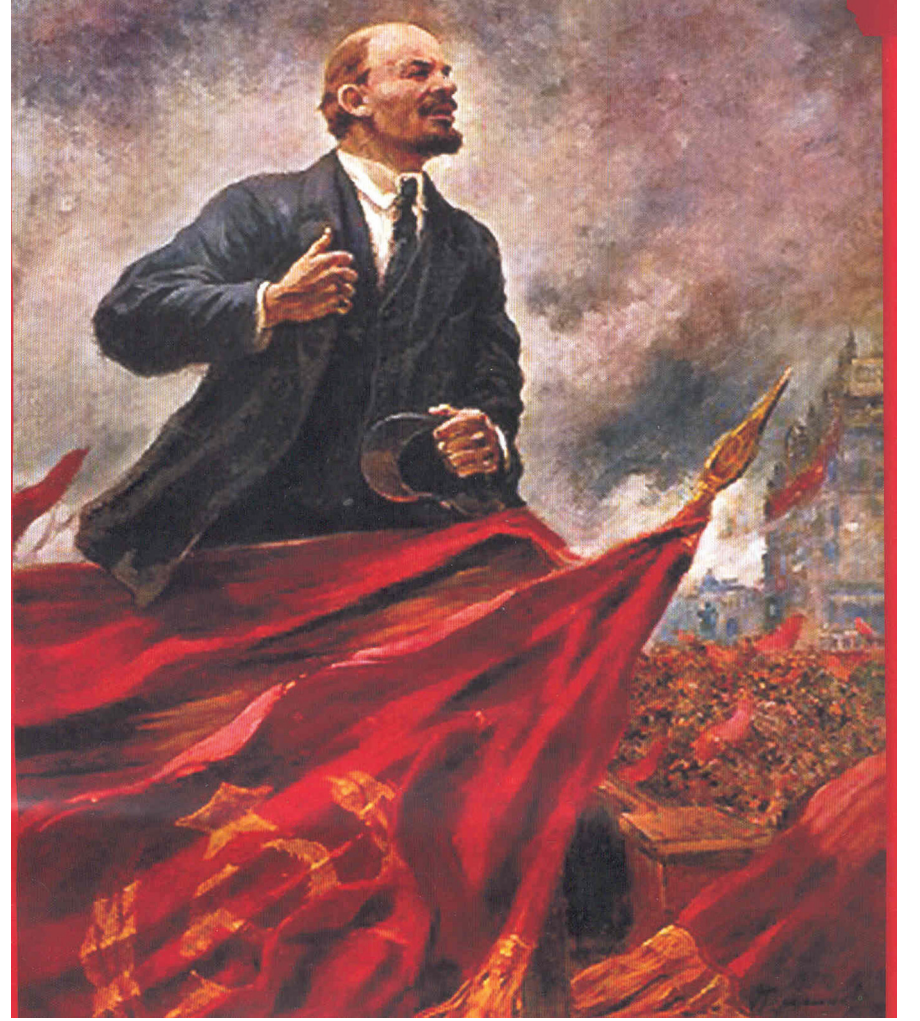
Ama şimdi maldan mülkten yoksun bu emekçiler kalantolara ve sömürücülere karşı savaş ilan ettiler. Bütün ülkelerin işçileri emeği ücretli kölelikten, yoksulluktan ve yoksunluktan kurtarmak için savaşıyorlar. Ortak emekle yaratılan zenginliklerden bir avuç zengin değil bütün çalışanların faydalandığı bir toplumsal sistem için savaşıyorlar. Toprağı, fabrikaları, atölyeleri ve makineleri bütün emekçilerin ortak mülkiyeti haline getirmek istiyorlar. Toplumun zenginler ve yoksullar diye ikiye ayrılmasına son vermek istiyorlar. Emeğin meyvelerinin yine emekçilerin olmasını ve çalışma yoluyla sağlanan bütün gelişmelerin, insanlığın bütün kazanımlarının çalışan insanları baskı altında tutmanın bir

aracı olarak değil, onların yararına kullanılmasını istiyorlar.

Emeğin sermayeye karşı büyük mücadelesi bütün ülkelerin işçileri için büyük fedakarlıklara mal oldu. Daha iyi bir yaşam ve gerçek özgürlük hakları için nehirler dolusu kan döktüler. İşçilerin davası için savaşanlar hükümetlerin tarifsiz zulümlerine maruz kaldılar. Fakat bütün bu zulme rağmen dünya işçilerinin dayanışması büyüyor ve güç kazanıyor. İşçiler sosyalist partilerde giderek daha sıkı bir şekilde birleşiyorlar; bu partilerin destekçileri milyonları buluyor ve kapitalist sömürücü sınıf karşısında nihai zafere doğru sürekli, adım adım ilerliyor.

Rus proletaryası da yeni bir hayata gözlerini açtı. O da bu büyük mücadeleye katıldı. İşçilerimizin köle gibi boyun eğmeye zorlandığı, eli kolu bağlı durumundan hiçbir kurtuluş, acı hayatında iğne ucu kadar ışık görmediği günler geçti. Sosyalizm ona kurtuluş yolunu gösterdi ve yüz binlerce savaşçı bir kılavuz olarak gördükleri kırmızı bayrak altında toplandı. Grevler işçilere birlikten gelen güçlerini gösterdi, mücadeleyi öğretti, örgütlü emeğin sermaye için ne kadar dehşet verici olabileceğini gösterdi. İşçiler, kapitalistlerin ve hükümetin ancak işçilerin emeği sayesinde yaşayıp semirebildiğini gördüler. İşçiler birleşik mücadelenin ruhuyla, özgürlüğe ve sosyalizme duydukları özlemle ateşlendiler. İşçiler Çarlık otokrasisinin ne kadar karanlık ve şeytani bir güç olduğunun farkına vardılar. İşçilerin, mücadeleleri için özgürlüğe ihtiyaçları var ama Çarlık hükümeti onların elini ayağını bağlıyor. İşçilerin meclisin özgürlüğüne, örgütlenme özgürlüğüne, gazete ve kitapların özgür bırakılmasına ihtiyacı var. Ama Çarlık hükümeti özgürlük yolundaki her çabayı kamçıyla, hapisle, süngüyle bastırıyor. “Kahrolsun otokrasi!” çığlığı Rusya'yı boydan boya dolaşıyor, büyük işçi mitinglerinde, sokaklarda giderek daha sık yankılanıyor.....

Dünya üzerinde hiçbir kuvvet, gittikçe daha fazla sınıf bilinciyle

kuşanarak, daha sıkı birleşerek ve örgütlenerek büyüyen milyonlarca işçiyi alt edemez. İşçilerin göğüslediği her yenilgi saflara yeni savaşçılar taşıyor, daha geniş kitleleri yeni hayata uyandırıyor ve onları yeni mücadelelere hazırlıyor.

Şu anda Rusya'da öyle şeyler yaşanıyor ki işçi kitlelerinin bu uyanışı daha da hızlı ve yaygın olmalı ve biz proletarya saflarını birleştirmek ve onu daha kararlı mücadelelere hazırlamak için alabildiğine çabalamalıyız. Savaş proletaryanın en geri kesimlerinin bile politik konular ve sorunlarla ilgilenmesini sağlıyor. Savaş, otokratik düzenin düpedüz çürümüşlüğü, polisin ve Rusya'yı yöneten saray çetesinin haydutluğunu her zamankinden açık ve net bir biçimde gösteriyor. Halkımız kendi ülkesinde açlık ve yokluktan ölüyor; ama üzerinde başka ulusların yaşadığı binlerce mil uzaktaki yabancı topraklar uğruna yürütülen yıkıcı ve anlamsız bir savaşa sürülmüş durumdalar.....

Eski Rusya ölüyor. Onun yerini alacak yeni bir Rusya geliyor. Çarlık otokrasisini koruyan karanlık güçlerin sonu geliyor. Ancak yalnızca sınıf bilinçli ve örgütlü

proletarya onlara öldürücü darbeyi indirebilir. Yalnızca sınıf bilinçli ve örgütlü proletarya, halkın sahte değil, gerçek özgürlüğünü kazanabilir. Yalnızca sınıf bilinçli ve örgütlü proletarya, halkı haklarını gaspetmek ve burjuvazinin elinde bir araçtan ibaret kılmak için aldatmaya yönelik olarak atılan adımları engelleyebilir.

Yoldaş işçiler! Öyleyse vakti gelen son kavga için iki kat enerjiyle hazırlanalım! Sosyal-Demokrat proletaryanın saflarını daha da sıkılaştıralım! Proletaryanın sözü daha uzak meydanlarda yankılsın! İşçilerin talepleri için mücadele her zamankinden daha büyük bir cesaretle sürdürülsün. 1 Mayıs kutlaması davamıza binlerce yeni savaşçı kazansın ve bütün insanların kurtuluşu için, sermayenin boyunduruğu altında çalışan bütün herkesin özgürlüğü için yürütülen büyük mücadeledeki güçlerimizi daha da büyütülmüş!

-Yaşasın sekiz saatlik işgünü!

-Yaşasın uluslararası devrimci Sosyal-Demokrasi!

-Kahrolsun haydut ve soyguncu Çarlık otokrasisi! “

V. İ. Lenin -Nisan 1904